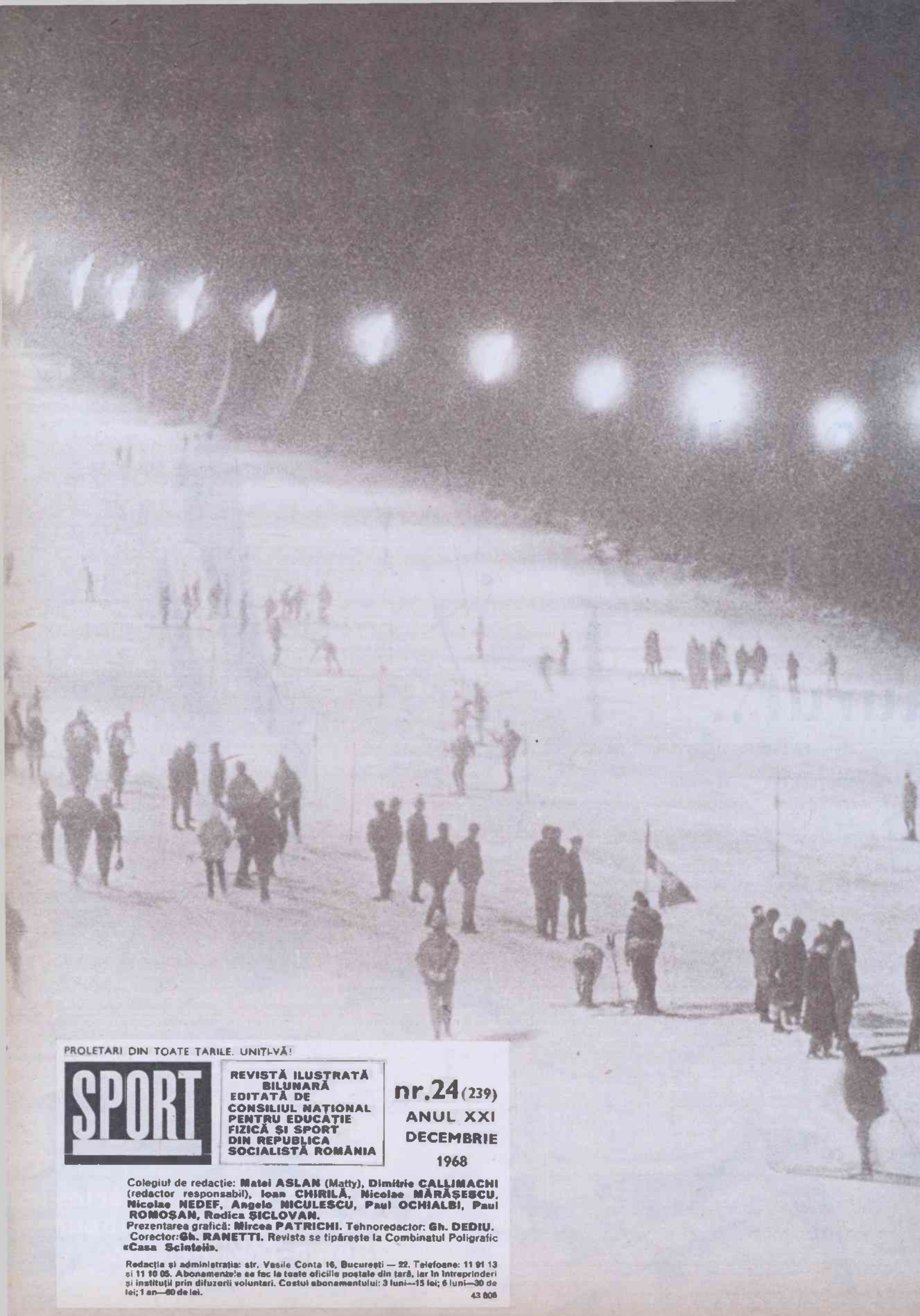
SPORT
DECEMBRIE 1968
24

LIA MANOLIU un nume durabil ca bronzul și strălucitor ca aurul...

Foto: Paul ROMOȘAN

...după finișul victorios în cursa Helsinki-Melbourne-Roma-Tokio-Mexico

PROLETARI DIN TOATE TARILE. UNITI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

nr.24 (239)
ANUL XXI
DECEMBRIE
1968

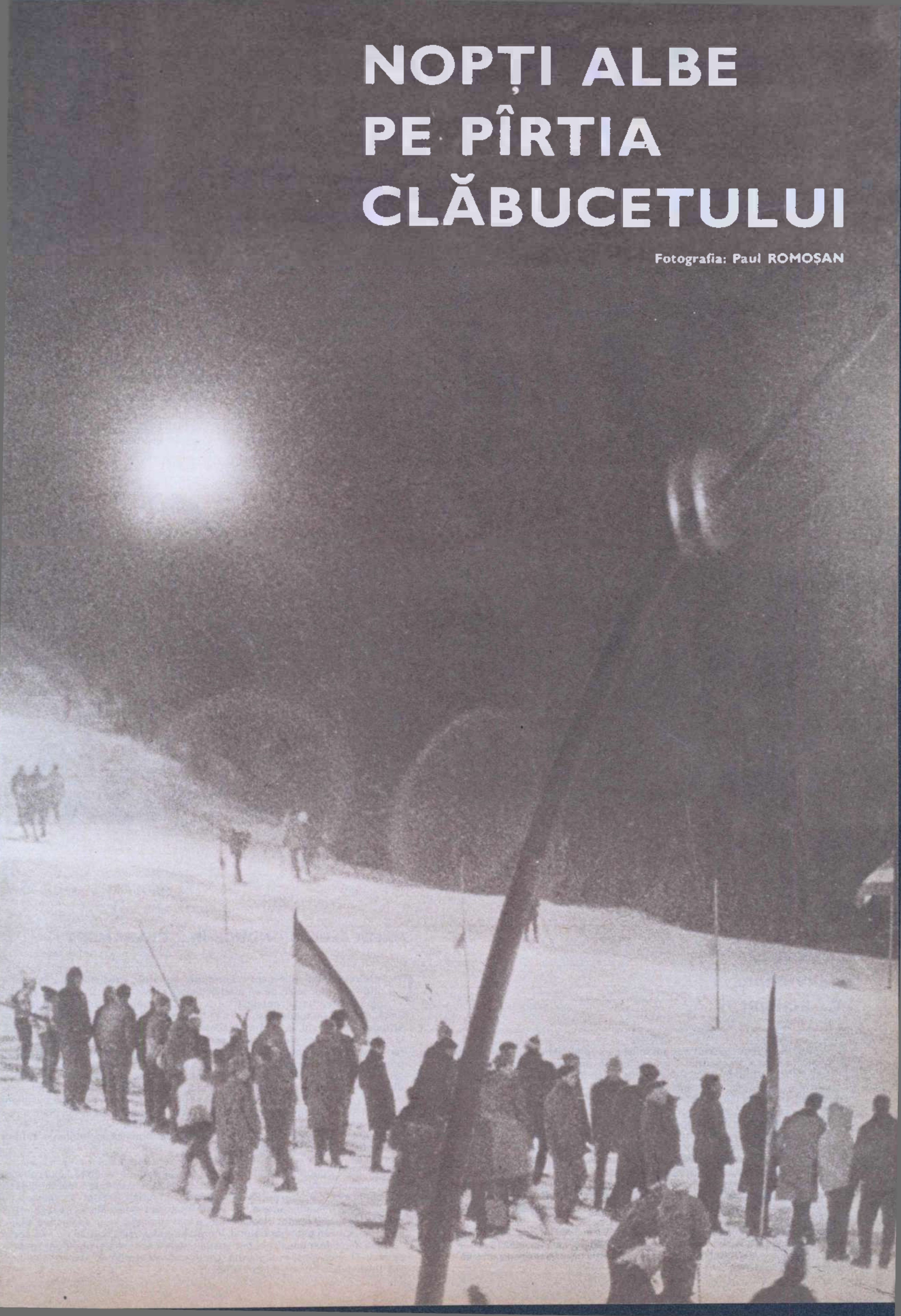
Colegiul de redacție: **Matei ASLAN** (Matty), **Dimitrie CALLIMACHI** (redactor responsabil), **Ioan CHIRILĂ**, **Nicolae MĂRĂȘESCU**, **Nicolae NEDEF**, **Angelo NICULESCU**, **Paul OCHIALBI**, **Paul ROMOȘAN**, **Rodica ȘICLOVAN**.
Prezentarea grafică: **Mircea PATRICHI**. Tehnoredactor: **Gh. DEDIU**.
Corector: **Gh. RANETTI**. Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic **«Casa Scînteii»**.

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București — 22. Telefoane: 11 91 13 și 11 10 05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni—15 lei; 6 luni—30 de lei; 1 an—60 de lei.

43 808

NOPȚI ALBE PE PÎRTIA CLĂBUCETULUI

Fotografia: Paul ROMOȘAN

MOȘ GERILĂ Î

Pentru dumneavoastră, stimați cititori, care așteptați nerăbdători vernisajul expoziției lui Moș Gerilă, cu crizanteme de gheață, obraji îmbujorați de ger și covor pufos de nea, am ieșit în întîmpinarea «înfriguratului maestru», ca să aflăm cu o clipă mai devreme noutățile pe care le va prezenta în sectorul rezervat construcțiilor și amenajărilor sportive de iarnă.

Bucurați-vă! În saloanele cu bolți de cer ale marii expoziții au fost aranjate cu mult gust și migală exponate noi și de mare interes, încît simpla lor catalogare ne-a răpit o bună bucată din timpul afectat vizitei noastre la galeriile de «artă sportivă» Sinaia, Predeal, Poiana Brașov, care sînt gata să-și primească vizitatorii.

SINAIA: GIMNASTICĂ DE ÎNVIORARE PE... SCHIURI

În anii care au trecut ați avut desigur prilejul să admirați tabloul telefericului montat să facă transportul pasagerilor pe porțiunea greu accesibilă Cota 1 400 — Vîrful Furnica. Pentru o mai bună deservire a turiștilor, ca și a sportivilor mai «comozi», în imediata vecinătate a telefericului, și deci, în apropierea monumentalului hotel, este în curs de finisare un nou și modern schilift. Iar ca bucuria amatorilor de schi să fie deplină, organele de resort din Sinaia au amenajat de-a lungul acestui schilift și o pîrtie largă, excelentă, atît pentru avansați cît și pentru începători. Pe această pîrtie, ne-a informat unul dintre constructori, se poate cădea fără... dureri.

În prezent, în zona stațiunii Sinaia funcționează, așadar, telefericul «vechi» cu cablul de 2 km, ale cărui scaune te poartă la Vîrful cu Dor, 2 schilifturi la Vîrful cu Dor (de 400 și respectiv 360 m), un schilift la Cota 1 400 (pe care l-am amintit), iar în fața hotelului va fi dat în folosință un bebé-lift, montat special, pentru pasagerii hotelului, ca să le ușureze acestora... gimnastica de înviorare de dimineață.

La Sinaia, doar pîrtia republicană de bob nu s-a bucurat în acest an de o atenție mai specială. A rămas așa cum este cunoscută. La anul, însă (așa sperăm)... cine va fi mai mîndră ca ea, în haina de beton care se preconizează să-i îmbrace taluzurile?

PREDEALUL CONDUCE ÎN... CLASAMENT

Dintre toate stațiunile pentru sporturile de iarnă, Predealul epatează prin surprizele oferite an de an credincioșilor săi vizitatori. După succesul de regie de anul trecut, aplaudat pe scena Clăbucetului, unde s-a dat în folosință, pe lîngă un teleferic și un schilift, prima instalație de iluminat în exclusivitate pentru schi, iată că anul acesta transportul turiștilor și al schiorilor la cabana Clăbucet-plecare a fost și mai substanțial facilitată. Paralel cu telefericul care și-a sărbătorit de curînd 3 ani de existență, au fost înălțați pilonii unui al doilea teleferic, care va fi dat în exploatare nu mai tîrziu de 1 ianuarie '69. Pentru schiorii din Predeal, pentru turiștii și schiorii din întreaga țară și din străinătate, cele trei pîrtii de pe Clăbucet capătă astfel valoarea unor perle de primă mărime și aceasta și datorită noului hotel excelent dotat (cu camere pentru 100 de pasageri, restaurant etc etc), amenajat sus, în imediata apropiere a punctelor terminus ale celor două teleferice.

Așadar, sus pe Clăbucet, cu o vedere panoramică încîntătoare asupra întregului Predeal, domină maiestuos noul hotel. De aici, trei pîrtii largi, bine întreținute, deservite de telefericele despre care am scris mai sus, ca și de un schilift, coboară pînă spre poalele muntelui, unde se înalță o altă cabană, construită și ea nu de mult, într-un stil arhitectural atrăgător. Mai mult decît atît ce altceva și-ar mai putea dori schiorii sau turiștii amatori de sporturi de iarnă? Poate un patinoar, așa, pentru divertisment. Aflați atunci că la Predeal, chiar la începutul pantei Clăbucetului, a fost amenajat și un asemenea mijloc de agrement. Un patinoar natural, îngrădit cu mantinelă, căruia nu i se poate reproșa decît doar lipsa unui mic vestiar, pentru echipare și un refugiu pentru odihnă. Timpul, însă, nu-i pierdut. Un asemenea vestiar se poate înălța, fără cheltuieli mari, într-un timp record...

izită la
SINAIA
PREDEAL
POIANA

Modernul hotel din vîrful Clăbucetului, care va fi inaugurat probabil peste cîteva zile, de Revelion.

POIANA: UN PATINOAR ARTIFICIAL!...

Și acum, Poiana Brașov. Și ea plină de noutăți... Porțiunea superioară a pîrtiei Sulinar a fost lărgită cu cca 10—15 m (în prezent ea măsoară 20—25 m lărgime). Baza acestei pîrtii a fost nivelată ca-n palmă, spre bucuria tuturor schiorilor care au urmărit cu satisfacție lucrările de reamenajare. Schiorii au fost mulțumiți și de reamenajarea pîrtiei de slalom de sub teleferic (între Ruia și Cabana Cristian) care a fost curățată de cca 2 000 de rădăcini, devenind una dintre cele mai bune piste de concurs din întreaga stațiune. Deasupra acestei pîrtii a fost întins cablul de oțel, lung de aproximativ 700 m, al unui nou schilift — cel mai rapid din țară.

Pîrtia veche, de sub teleferic, a fost și ea lărgită cu încă 15 m. Cu noul ei profil, această pîrtie va permite desfășurarea concomitentă a două manșe paralele.

Drumul roșu, care șerpuiește printre marcaje, de sus de pe Postăvarul si pînă jos în Poiana, a fost periat, pieptănat și acum are însfîrșit un aspect... civilizat, demn de bunul renume de care se bucură în Europa frumoasa noastră stațiune Poiana.

Dealtfel, farmecele Poienei sportive vor crește simțitor începînd din acest an și datorită unei amenajări inedite. Este vorba de un patinoar artificial, olimpic, cu vestiare, bufet, care a fost construit în imediata vecinătate a stadionului de vară. Începînd cu primele zile ale anului 1969, hocheiștii, patinatorii și turiștii amatori de patinaj care vor vizita Poiana vor aduce desigur omagiile lor în cartea de aur a stațiunii.

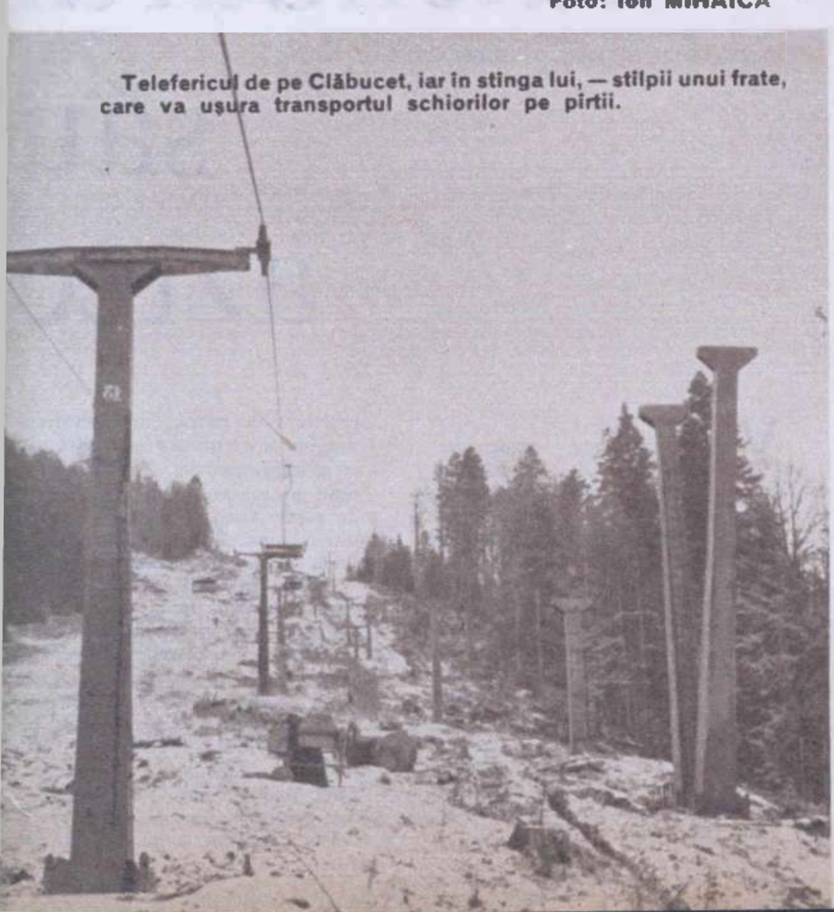
Trecînd în revistă doar cîteva dintre noile exponate din sectorul rezervat construcțiilor și amenajărilor sportive de iarnă, întîlnite la Sinaia, Predeal și Poiana Brașov, vă lăsăm plăcerea să descoperiți singuri toate celelalte realizări care au venit să îmbogățească atît de substanțial «inventarul material» pus la dispoziție cu atîta generozitate tuturor celor care au îndrăgit schiul, patinajul și turismul de iarnă.

G. ȘTEFĂNESCU

Foto: Ion MIHĂICĂ

Patinoarul artificial din Poiana Brașov a îmbogățit în chip fericit bogatul «inventar sportiv» al acestei frumoase stațiuni.

Telefericul de pe Clăbucet, iar în stînga lui, — stîlpii unui frate, care va ușura transportul schiorilor pe pîrtii.

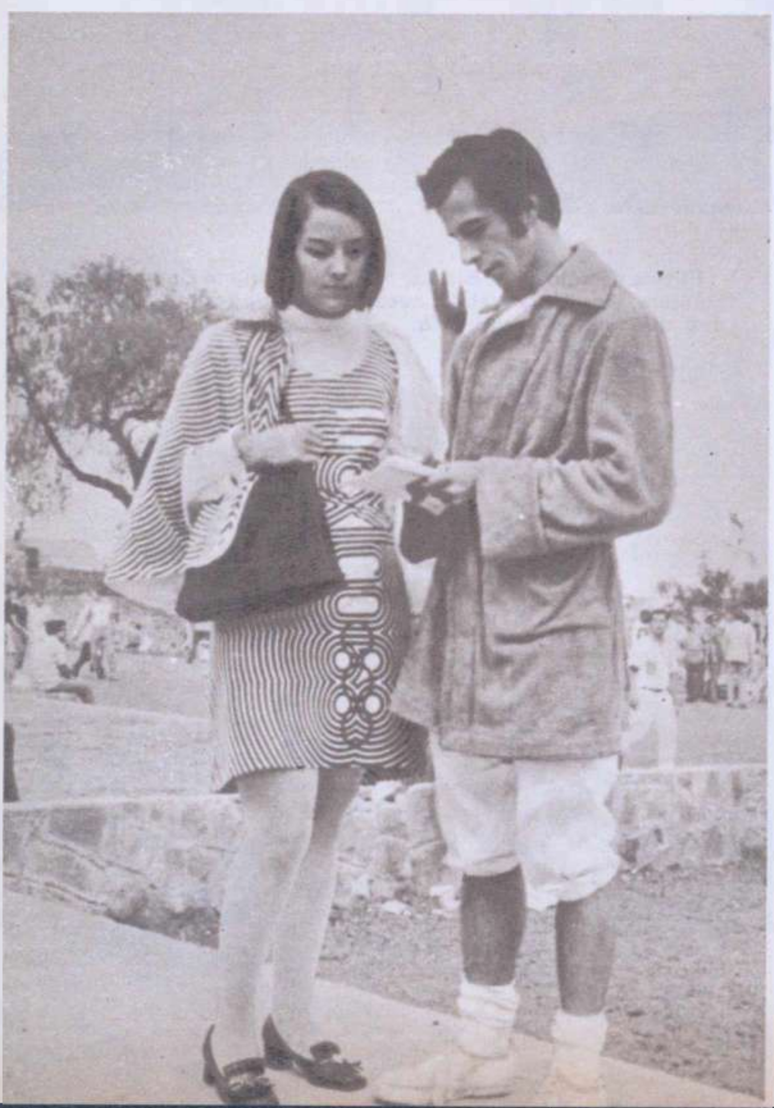
Pîrtiile de schi de la Sinaia, Predeal și Poiana Brașov au fost curățate, lărgite și nivelate mecanic, așa după cum se poate vedea din ilustrația alăturată.

Ionel atacă și... punctează, fără drept de apel.

IONEL DRÎMBĂ și calendarul său aztec

La J.O. din Mexic: Ionel cercetează programul întîlnirilor din sala de scrimă, asistat de una dintre simpaticele interprete din satul olimpic.

Vă mărturisesc că sînt un pasionat colecționar de calendare. De-a lungul ultimilor ani am reușit să adun cîteva zeci de piese interesante.

Cînd Ionel Drîmbă a revenit din Mexic, mi-a spus, printre altele că, pentru colecția sa (și el tot calendare colecționează) a achiziționat un exemplar rarisim. (Mai bine nu-mi spunea. Cu gîndul la calendarul lui, în noaptea aceea n-am putut dormi. Oare cum o fi arătînd? Un calendar mexican trebuie să fie de o originalitate cu totul aparte).

După cîteva zile n-am mai putut răbda și m-am repezit la Ionel acasă, să-i văd achiziția. Ei da, un asemenea calendar mi-aș dori și eu. Jos pălăria. Nu-i pătrat, nu-i nici dreptunghiular și nu are nici cifre sau litere imprimate pe... foiță. Este rotund și ceva mai mare decît o tavă de tortă. Confecționat din aramă, într-o montură de lemn, este o copie fidelă a străvechiului calendar aztec.

Asistat de Ionel care, mîndru de calendarul său, nu-și mai încăpea în piele, priveam interesat semnele cabalistice, în alto-relief, de pe discul de aramă. Cît aș fi dat ca cineva să-mi poată «traduce», măcar și parțial, semnificația desenelor de pe disc! În sfîrșit, mi-am propus să-i fotografiez calendarul. O copie reușită (așa sper) îmi va îmbogăți și mie colecția.

Pentru cîteva momente am ră-

ras singur în cameră. Campionul impic la floretă, gazdă desăvîrșită, a oferit să-mi pregătească o cafea. eana, soția lui, era plecată în oraș, upă cumpărături.

Privesc admirativ obiectele din itrina cu trofee. Cît de multe sînt! Cupe, plachete, medalii, statuete, anioane, insigne. Lîngă vitrină, un devărat colț de muzeu. Pe o panolie, ingenios aranjate, diverse arme: pade, săbii, florete, căști, toate deorind aproape o treime din întreul perete. Foarte interesante ca mie mi se par monturile a trei floete. Pun mîna pe mînerul uneia dintre ele. Lucru de artă, cu un niner turnat parcă direct în palmă.

Sînt surprins de vocea lui Ionel.

activ, în actuala sa calitate de inginer mecanic a reușit, mai bine decît orice alt constructor, să calculeze și să confecționeze această montură specială pentru floretă. A fost cel mai de preț cadou pe care mi l-a făcut. Pretutindeni, la toate concursurile internaționale pe unde am fost, toți scrimerii și tehnicienii mi-au admirat montura — *made in Romania*.

Cafeaua mi se pare delicioasă. Ionel a avut grijă să-i adauge cîteva picături de rom care-i dau un gust cu totul deosebit. Îi aduc omagii.

— Este o specialitate a mea. O prepar în nisip încins. Am văzut cum o prepara mama, la Timișoara, și am reținut. Cînd eram mic, îmi

O fotografie de familie. Ileana și Ionel în... civil.

— Îți plac? De unde crezi că le am?

— Probabil din Franța sau Italia.

— Nu. Au fost făcute în țară. Sînt opera fratelui meu, Nicu. Este inginer mecanic. Cu șase ani mai mare decît mine. În tinerețe a fost și el scrimer. Floreta i-a plăcut mult. A abandonat-o abia după primul an de facultate. Studiul îi răpea timp. A mai fost și bolnav...

— Cu montura asta (mîner, gardă, priză) ai cîștigat titlul olimpic?

— Da, titlul olimpic, anul trecut titlul mondial pe echipe și multe, foarte multe alte victorii pot spune că le datorez în mare parte și monturii originale pe care o vezi. Fratele meu, cu zece ani de scrimă la

plăcea să mă învîrt pe lîngă ea, prin bucătărie, iar cînd mă alunga ca să n-o mai incurc, alergam pe stradă, la fotbal.

— Ți-a plăcut fotbalul?

— În orice caz mai mult decît scrima. Scrima nu o puteam suferi.

— Exagerezi...

— De loc. Visul meu a fost să devin fotbalist. O anumită conjunctură mi-a schimbat însă «vocația». Mama lucra la Uzinele textile din Timișoara. Aici, în anul 1947, din inițiativa sindicatului uzinei, a luat ființă o secție de scrimă. Nicușor, care avea atunci 11 ani, a devenit unul dintre primii elevi ai acestei secții. Pe la antrenamentele scrimerilor am fost și eu în cîteva rînduri. Activitatea lor mă lăsa însă rece. Gîndul îmi zbura continuu la mingea de fotbal. Cînd am împlinit 11 ani, s-a zis, însă, cu fotbalul! Mama a spus că trebuie să las maidanul, că sînt destul de mare și că, în afară de școală, nimic altceva mai bun nu am de făcut decît scrima.

În acel moment, pe strada Vadul Călugăreni din Timișoara, unde locuiam noi (de fapt o străduță cu numai 15 case) erau nici mai mult nici mai puțin decît 7 scrimeri: fratele meu — Nicu, Tibi Kardoș (cam de seama lui Nicu, în prezent medic), Cornel Andreescu (actualmente inginer), Radu Andreescu, (fratele mai mic al lui Cornel), Helmut Gion, Adalbert Camocia și eu.

— Jocul cu mingea, pe stradă, nu s-a transformat în aprige partide de duel?

— Nu aveam voie. Antrenorul Andrei Altman ne-a atras atenția de la început să ne vedem de treabă. Altfel, adio scrimă! Mie, deși nu-mi plăcea acest sport, de frică să nu mă certe mama că nu-mi ascult antrenorul, mă feream să cad în... păcat.

— Și nu ți-a plăcut scrima nici după ce ai început s-o practici?

— Nu, și este explicabil. Primii trei ani n-am avut voie să încrucișez arma cu vre-un partener. La antrenamente, bobocii lucrau «solo». Muncă plicticoasă. În primii trei ani de ucenicie, antrenorul a căutat să pună bazele lucrului de picioare și tehnicii brațului înarmat cu floreta.

— Și în toți acești trei ani ai fost *sfînt* cu desăvîrșire? Nu te-a tentat...

— Ba da. După doi ani de lucru cu «umbra», n-am mai putut rezista tentației și, într-o zi, cînd s-a întîmplat să lipsească antrenorul, am făcut pe culuarul sălii de antrenament cîteva asalturi cu Radu, iar mai apoi cu Iuliu Falb.

— Și v-a plăcut?

— Mult de tot. De altfel, de aici a venit... nenorocirea. Într-o zi am intrat cu Radu «la dușuri» și am început o luptă cu floreta «pe viață și pe moarte». Nu știu dacă ne-a «turnat» cineva sau dacă chiotele noastre au atras atenția. Ceea ce mi-aduc aminte este faptul că în toiul luptei s-a deschis brusc ușa, iar în pragul ei, cu mîinile în șold, s-a profilat, ațintindu-și privirea asupra noastră, antrenorul Altman. În spatele lui, toți cei din secție, adunați ciorchine, vreo treizeci de scrimeri la număr, își dădeau coate și ne priveau înspăimîntați. O săptămînă n-am mai avut voie să frecventăm sala de antrenament. Am scăpat ușor...

— Cei trei ani de lucru la «rece» ți-au folosit?

— Enorm. Acestor trei ani pot spune că le datorez cea mai mare parte a succeselor care au urmat.

— Dintre toate, victoria de la recentele Jocuri Olimpice și succesul de la «mondialele» de anul trecut îți sînt desigur cele mai scumpe

— Sînt, într-adevăr, două victorii mari, dar cea mai frumoasă amintire o păstrez de la Concursul Țărilor Socialiste, disputat anul trecut la Sofia. La acesta au participat campioni mondiali și olimpici, scrimeri de mare clasă din U.R.S.S., Polonia, Ungaria, Bulgaria și, bineînțeles, și noi. La fete, victoria a revenit soției mele, Ilenei. Atunci a venit la mine un ziarist bulgar care, după ce mi s-a recomandat, mi-a spus că este la primul său reportaj și că tare ar dori ca la floretă băieți să cîștig eu. I-ar ieși un material «bombă». «*Victoria soților Drîmbă*» — mi-a spus el că ar intitula materialul proiectat. Și s-a întîmplat să cîștig. Nimeni nu m-a copleșit cu felicitările și sărutările ca ziaristul boboc. Plîngea și mă săruta. Desigur că

efuziunile lui nu prea cadrau cu comportarea unui ziarist, dar așa e omul la debut.

— Ai o evidență a victoriilor tale și ale soției?

— Aici, în caietul acesta, este notat totul. În ce mă privește, în țară am repurtat pînă în prezent 12 victorii individuale și 8 împreună cu echipa; în întîlniri internaționale am cucerit 26 de locuri I în probele individuale și 77 alături de echipă. Ileana, în țară are 5 victorii individuale și tot atîtea împreună cu echipa, iar în întîlnirile din străinătate a cucerit 4 locuri I în probele individuale și 56 locuri I împreună cu echipa. În vitrina cu trofee am expus pînă în prezent — eu și Ileana, de la J.O. și Campionatele Mondiale — 2 medalii de aur, 4 de argint și 2 de bronz.

— Ce-ți dorești pentru anul care vine?

— Un copil. Băiat sau fată — n-avem preferințe. Aceasta este pe primul plan. Pe planul următor doresc să-mi îmbogățesc și mai mult vitrina cu trofee și, bănuiești desigur, colecția de... calendare.

G. ȘTEFĂNESCU

La sosirea de la J.O., la aeroportul internațional Băneasa, Ionel Drîmbă a dat cu multă plăcere zeci de autografe numeroșilor săi simpatizanți.

Viorica Viscopoleanu, înconjurată de mexicani, după ce și-a înscris numele în Cartea de aur a Olimpiadei mexicane.

DIN ALBUMUL DE AUR ȘI ARGINT

Reportaj de Horia CRISTEA

Mihaela Peneș — în panoramica piramidelor aztece

Lia Manoliu le arată unor atlete ramura de măslin pe care a primit-o, odată cu medalia de aur, la cea de a cincea sa Olimpiadă.

MIHAELA fotoreporter amator al revistei SPORT

Încă o săptămînă, și — Revelionul! Revelionul, noaptea cea mai albă, care se încheie fără somn, cînd greierul din ceasul deșteptător este și el, în sfîrșit, liber, noaptea, cînd toți devin povestitori de duh, au umor, știu să facă farse, închină un pahar, două, sînt generoși. Revelionul, noaptea petrecută de toți, petrecută și de sportivi (și pe care, de data asta, presa îi laudă că știu să petreacă, iar pe alții îi compătimește, pe cei ce se întrec în tradiționalul cros de Anul Nou de la Sao Paulo), noaptea în care unii se retrag, totuși, tiptil, ca să-și numere aurul, argintul sau bronzul din seiful amintirilor, partea din ultima expediție, a cercurilor olimpice din Mexic...

Încă o săptămînă, și — noaptea cea mai albă!...

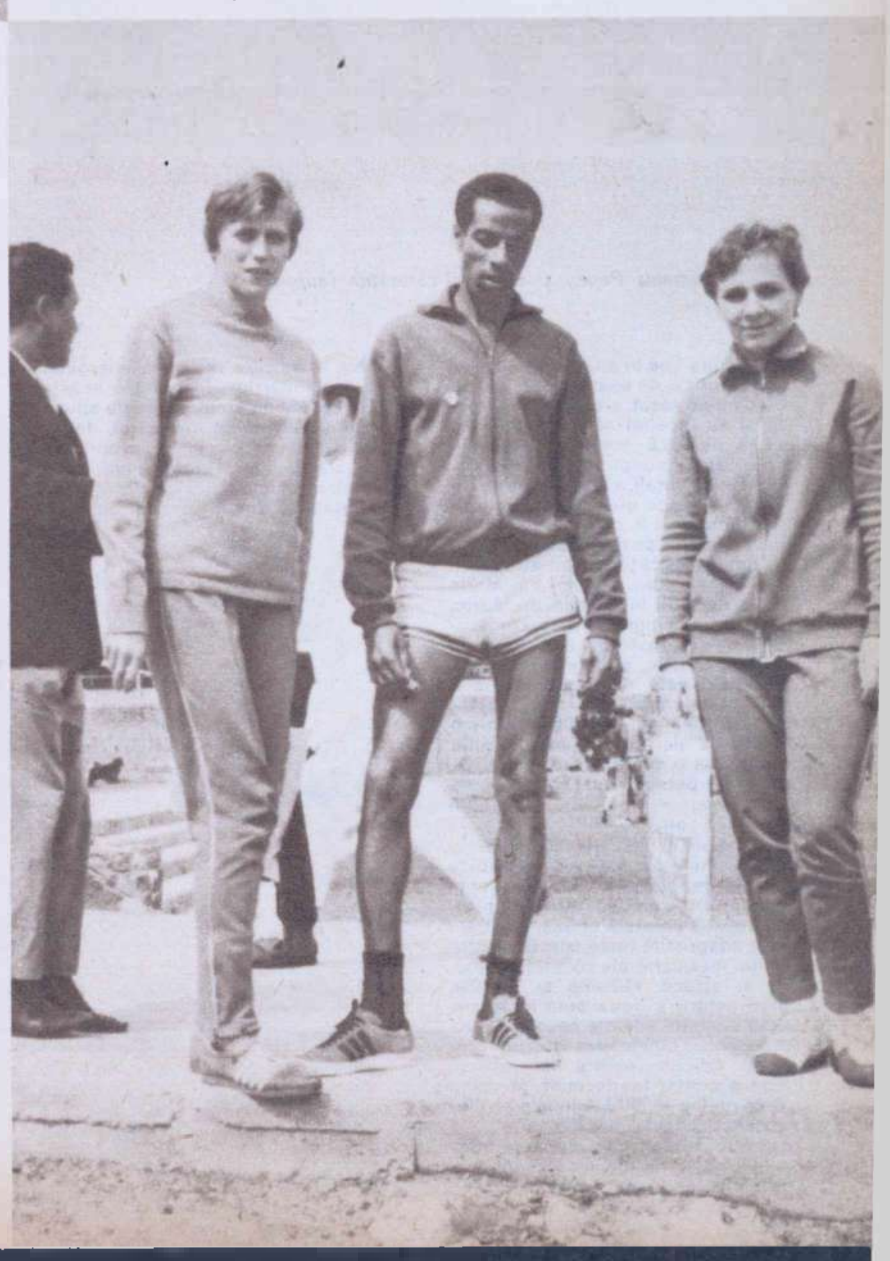
MIHAELA PENEȘ: Nu împărtășesc părerea! Nopți la fel de albe am petrecut și la Ciudad de Mexico. Nu din cauza diferenței de fuse orare. Stăteam în aceeași cameră, într-un bloc din satul olimpic, cu Lia Manoliu. Noapte de noapte, timp de zece zile înainte de finala la aruncarea discului, Lia gemea, se svîrcolea în pat, parcă avea coșmaruri...

Mai bine că a avut coșmaruri înainte de finală, și nu după!

LIA MANOLIU: Exact în ziua cînd cifrele de control mi-au atestat o formă excepțională care îmi dădea dreptul să sper chiar și la un record mondial, m-am accidentat la cotul brațului drept. Aveam dureri fizice insuportabile la cel mai mic efort, mă frămîntam tot timpul la gîndul că mă voi face de rîs în concurs, că se va spune că i-am tras pe sfoară pe oameni...

Ea nu știe că în acest număr de sfîrșit de an nu avem spațiu în revistă pentru lacrimi, pentru amintiri din momentele cînd scrișneai din dinți. Acum să facem haz, chiar și de necaz. Apoi, poate, în primul număr din ianuarie 1969, dacă secretarul de redacție nu va uita ce mi-a promis, voi scrie un reportaj (neilustrat, pentru că-mi va fi imposibil să găsesc fotografii la subiect) despre CULISELE Olimpiadei din Mexic, despre drumul spre medalie, în cîteva cazuri, de-a dreptul golgothian. Acum să ne îmbătăm cu parfumul trandafirilor și să ne ferim degetele de spini. Dar, stai, ce rost are să vorbesc de spinii trandafirilor, cînd Mexicul e vestit prin spinii cactușilor!...

LIA: Întreprinderile de stat franceze «Renault» ne-au pus și nouă la dispoziție un microbus «R», cu piese de schimb și carburanți. Conducător auto: Ioan Soeter. Ne-am înghesuit în el toate medaliatele (ce spui de îngîmfarea mea!), antrenorii noștri (te rog, fii discret, să nu scrii că n-au avut loc Virginia Bonci și Cornelia Popescu; s-ar putea supăra fetele că le-am dat de gol sau firma că nu produce microbuse mai încăpătoare!), și am plecat la drum spre vestitul punct turistic (de fapt, unul din numeroasele care sînt presărate pe platoul mexican sau, la poalele acestuia, acolo unde curenții calzi ai oceanului Pacific își dau mîna cu pămîntul), vulcanul Popocatepetl, înalt de 5 452 de metri. Drumul, lung de aproape 60 de kilometri, ne-a dus, pe o impecabilă autostradă, pînă la 4 000 de metri. De la aproximativ 4 500 de metri începeau zăpezile, a căror veșnicie o pun sub semnul întrebării erupțiile. De altfel, lava Popocatepetlului e răspîndită pe o rază de kilometri în jurul vulcanului. Nu-i o lavă, cum ne-o închipuiam noi — granitoasă. E sfărîmicioasă, aduce puțin cu zgura pe care mexicanii au înlocuit-o cu tartan pe pistele de atletism. La înapoiere, după ce ne-am încîntat privirile cu contururile impunătoare și reci ale acestui uriaș cu inimă de foc, Soeter nu și-a mai cambrat piciorul drept în pedala acceleratorului. Mergeam așa, ca pe un drum cu hîrtoape, să avem timp să vedem cît mai mult. Ne-au impresionat, de pildă, proprietățile funciare despărțite între ele prin garduri vii de cactuși. Niște cactuși așa de țepoși că nici dracul nu poate să treacă. Sînt niște cîini de pază care nu cer mîncare și apă de la stăpînul lor, nu latră, dar mușcă. Unii sînt grandioși, iar printre aceștia am întîlnit și din aceia fără stăpîn. N-aveau stăpîn, pentru că n-aveau colți. I-am comparat, glumind, cu crapii noștri de Salonta, fără solzi. Pe un asemenea cactus de... Salonta, uriaș, căci altfel nici nu s-ar fi putut, s-a fotografiat Mihaela (ce spui, ce răutăcioasă sînt cu ea pentru că nu a repetat figura de la Tokio! Era într-o formă excepțională, dar s-a fisticit după aruncarea unguroaicei Nemeth; Mihaela avea medalia de aur cu record mondial, dar a... uitat unde și-a pus-o!). Văzînd-o pe Mihaela pe cactus, aveam impresia unei materializări fantastice, că o caracatiță uriașă a ieșit din pămînt și vrea s-o răpească. La un moment dat, ne-a reținut atenția o scenă de un colorit pitoresc deosebit: un șir lung, de zeci de metri, de femei și copile, ▶

Ileana Silai (medalie de argint la 800 m), Ana Ene (medalie de bronz la floretă pe echipe) și celebrul etiopian Bikila Abebe (medaliat cu aur la maratoanele olimpice de la Roma și Tokio).

Vedere din Ciudad de Mexico. În stînga, Stadio Universitario în ziua solemnității de deschidere a Jocurilor Olimpice. Fotografie realizată de Mihaela în așteptarea intrării pe stadion.

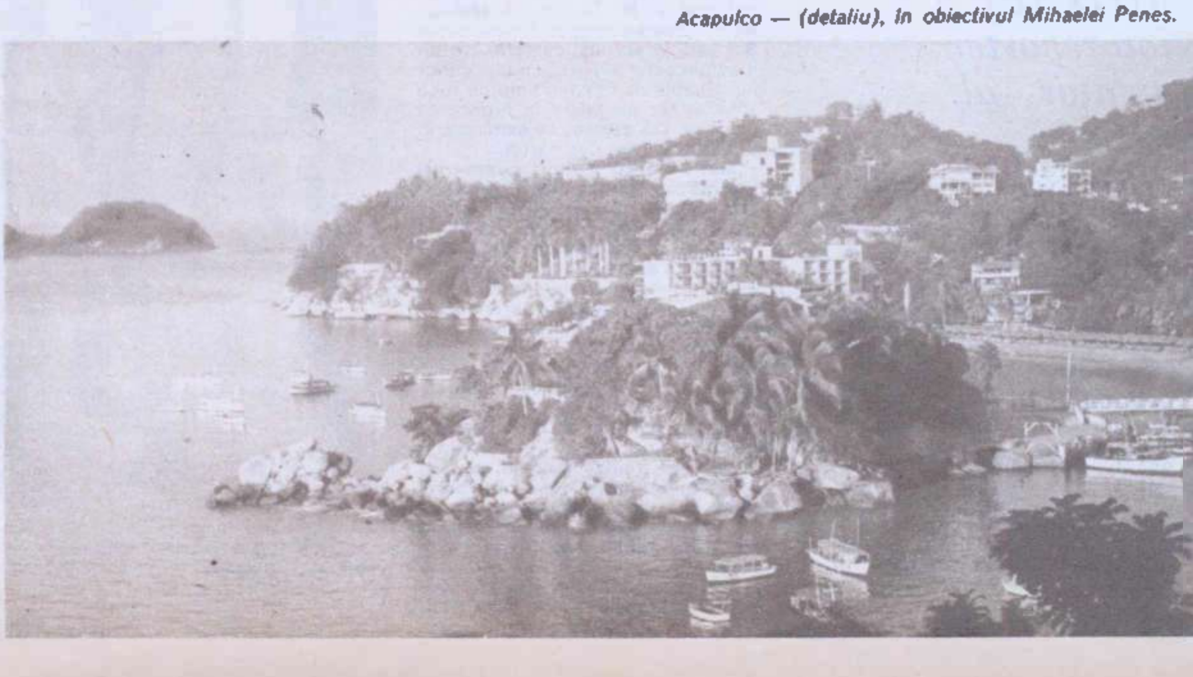
Mihaela Peneș și cactusul-caracatiță (auto-foto)

înghesuite una în alta, spălau rufele într-un firicel de apă, lat cît o palmă. Cînd ne-au văzut, s-au oprit din treabă și au început să ne zîmbească și să ne facă semne prietenești. Rufe curate, suflete curate. Mexicanii aceștia rurali, care știu să-și înfrumusețeze cu gust puținul lor, oricît de puțin ar fi, care-și iubesc patria și sînt atît de mîndri cînd străinii le admiră țara ca turiști, mi-au amintit de scenele din filmele cu Maria Felix. Reveniți în Ciudad de Mexic, tabloul s-a schimbat brusc. Decorurile naive au fost înlocuite de unele mărețe, și fizic, și estetic. Capitala Mexicului este o operă de artă a arhitecților mexicani. Am umblat mult prin lume, dar nicăieri n-am întîlnit ca aici atîta măiestrie, atîta frumos, la o scară atît de mare. Orașul are personalitate. Nici o casă nu seamănă cu o casa din alt mare oras al altei țări mari. Rezolvările arhitecților sînt miraculoase, unele din ele putînd candida la sporirea tezaurului celor șapte minuni. Un exemplu, muzeul antropologic. O umbrelă uriașă, sub care este adăpostită toată istoria pămînturilor mexicane, ale civilizațiilor maya și aztecă. Mihaela și Viorica, fiind pentru a doua oară în Mexic, erau socotite «de-ale casei». Ele ne erau ghizi, bineînțeles ghizi-improvizați. Oricum, pentru noi, novicii, asta a contat foarte mult. Mergînd dintr-un loc în altul, Mihaela și Viorica ne atrăgeau atenția: «Asta nu era anul trecut, cînd am fost noi!» Într-adevăr, ca nici unde, Jocurile Olimpice au însemnat pentru mexicani o ridicare la cub a energiilor, a orgoliului lor. În numele acestei Olimpiade au creat, se poate spune, o nouă civilizație, modernă, dar cu paletă națională. Iar la propriu, această paletă a fost încredințată marelui pictor mexican progresist Sigueiros. Nemai vorbind de grandioasele realizări pe plan pur sportiv. De bună seamă, statisticile mexicane privitoare la activitatea turistică vor fi împărțite în două: dinainte și după Olimpiadă. Sporul de turiști străini va fi agumentat peste doi ani prin șocul pozitiv pe care îl va da ediția a noua a campionatului mondial de fotbal. Modernismul în Ciudad de Mexic n-a afectat obiceiurile de zi cu zi ale mexicanului de rînd. El se strecoară cu aceeași modestie printre giganții de beton-sticlă, nu devine cardiac din cauza furnicarului de autoturisme, mănîncă cu aceeași poftă plăcinta națională **tortillas** și se întristează imediat dacă-l refuzi cînd îți oferă jumătate din ea, să guști și tu, străin, din specialitatea bucătăriei țării sale. Și-ar da și cămașa de pe el, în schimbul unui zîmbet. Erau atît de atenți cu sportivii străini, ne-ar fi cărat și în spate dintr-un loc în altul, numai să nu obosim. Țineau cu tot dinadinsul ca oboseala noastră să o dedicăm în exclusivitate performanțelor superioare. Aveau ambiția ca Mexicul să rămînă în istoria sportului mondial ca o strălucire. Și, în ciudaatîtor scepticisme manifestate de atîția specialiști considerați notorii în materie, au reușit. Erau cu noi atît de buni.... Mexicanii, pentru a ne face să ne simțim cît mai bine în satul olimpic, ne-au oferit și... produse de import. Au fost invitați, de pildă, soliști de muzică ușoară renumiți. Printre ei, mult aplaudata Rita Pavone. Or e la apusul carierii, or a doborît-o altitudinea (se știe că ea consumă foarte multă energie în timpul spectacolului) fiindcă nu a avut de loc succes. Ne era sincer milă de ea, văzînd-o cum se chinuiește pe scenă. Atleții de culoare, în special nord-americanii, cu gusturi mai rafinate în materie de muzică ușoară și mai... spontani, nu s-au jenat, s-au ridicat și, plictisiți, au mers să-și vadă de alte treburi.

Pe Mihaela Peneș n-am prea reușit s-o descos de noutăți.

MIHAELA: Să știi că n-am fost privată de noutăți în Mexic. Am văzut Olimpiada și Acapulco, iar pentru revista SPORT am rezervat în exclusivitate noutăți sub formă de fotografii. Pe lîngă lucrările plastice pe scoarță de copac (cele pe fundament de piele de tauri bătuți la scor în cadrul corridei erau prea sărate la tăbăcit!), am adus din Mexic și peliculă. Peliculă dinafara stadionului. În stadion, dintr-o neatenție (să-mi fac autocritică, sper, am permisiunea acum la sfîrșit de an), n-am avut cu mine aparatul. Aș fi luat cîteva instantanee la încălzirea lui Bob Beamon. Acest atlet de culoare, care a sărit ca în basme — 8,90 m, nu-și antrena decît ritmul și relaxarea. Fredona o melodie, făcea exercițiile în ritmul acesteia. Un gen de **șeic**. La antipod era Ron Clarke, australianul autor al atîtor recorduri mondiale. Acest atlet a făcut tot ceea ce era omenește posibil ca să cîștige medalia olimpică de aur. Realitatea e că atleții albi trebuie să muncească incredibil pentru performanțe mondiale, în vreme ce atleții de culoare beneficiază, încă de la început, de un mare

Acapulco — (detaliu), în obiectivul Mihaelei Penes.

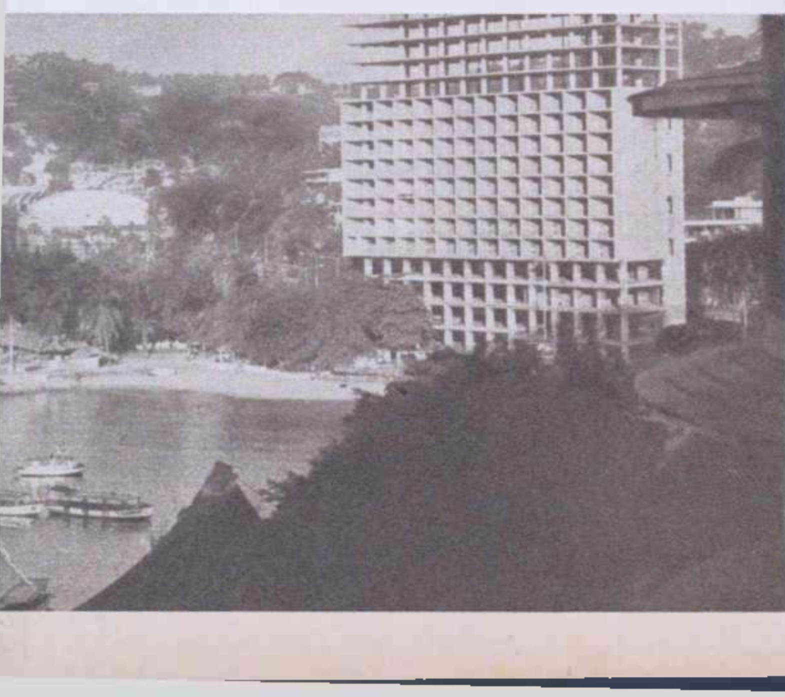

avantaj: calitățile native. E vorba de alergările de viteză și de sărituri. În probele tehnice, unde se cere o cantitate uriașă de muncă, atleții de culoare nu excelează, deoarece le lipsește — cred — calitatea pe care o au atleții albi: perseverența. S-ar putea pune întrebarea: unde mi-a fost îndîrjirea? Pe stadion, după ce am primit medalia de argint, mă așteptam să fiu ocolită (nu spun «ca și pînă atunci», pentru că acum e înscris la cuvînt... zîmbetul). Dar n-a fost așa. M-au înconjurat oamenii și m-au felicitat: «Extraordinar, Mihaela!» Am zîmbit în sinea mea: extraordinar pentru ei, dar nu și pentru mine. Și am zîmbit din nou, amintindu-mi că antrenorul meu improvizat la Ciudad de Mexico a fost Mihai Raica, soțul și antrenorul competent al Liei. Lucra cot la cot cu mine, să mă stimuleze. Prindea sulița și schița gestul lansării. Pe mine mă apuca rîsul, întrucît mișcarea lui aducea mai curînd cu aceea a unui aruncător de disc. Avea tărie «Șopi», nu se descuraja și lucra mai departe cu mine. Acest om minunat nu s-a supărat nici o dată pe mine. Nici Lia nu s-a supărat pe mine cînd pufneam în rîs, văzînd-o, după ce devenise campioană olimpică, că se trezește cu noaptea în cap să-și caute în valiza de sub pat cutia cu ramură de măslin. Nu putea să creadă. La Acapulco, am invitat-o la o bae în oceanul Pacific: «Hai, Lia, nu-ți fie teamă, chiar dacă-ți pierzi de la gît medalia, o găsești. Aici e ca la Mamaia. Sau dacă ne avîntăm în larg, ți-o găsesc săritorii de pe stînci!» Făceam haz împreună de gluma asta și-i priveam pe acești săritori. Extraordinari.... meseriași. O greșeală cît de mică la contactul cu apa, și săritorul rămîne înfipt în furculița lui Neptun. Ni se făcea nouă inima cît un purice cînd îi vedeam pe acești anonimi cum se cațără pe stînci, cu agilitate de felină, cum execută acolo, sus, un ritual, și cum își iau, dintr-o dată, adio de la înălțimi, spărgînd, după cîteva secunde, luciul de smaragd al apei, cu o viteză de cîțiva zeci de kilometri pe oră. Ne emoționa apoi văzîndu-i cum ies din apă și-și iau răsplata supraviețuirii, pe o farfurie cu calendarul aztec gravat pe ea. Cîțiva cenți. Cîțiva cenți, pentru că e singurul spectacol la care turistul străin, după ce plătește camera cel puțin 30 de dolari pe zi, asistă gratuit.

ION BACIU: De data asta nu mi-a scăpat Acapulco, așa cum mi s-a întîmplat anul trecut. Mi-a plăcut foarte mult ceea ce am văzut: munți, vegetație luxuriantă, hoteluri și vile, bazine cu apă dulce, fiorduri, oceanul. Un colț de rai. Fac o comparație, recunosc, în necunoștință de cauză. Și, dacă la Munchen, nu voi lua medalia de aur, atunci sînt sigur că nu voi fi primit în Eden numai cu o medalie de campion mondial și o medalie olimpică de argint! Față de anul trecut, am mai văzut acum ceva nou: un spectacol de corrida. Din păcate, ploua în ziua aceea. Probabil că din cauza asta a suferit spectacolul: toreadorii, nici după ce sleiau taurii de puteri, nu reușeau să dea animalului lovitura de grație chiar din prima încercare. Îl tot înțepau, pînă se toceau vîrful și ascuțișul sabiei. Cred că taurul își dădea duhul de plictiseală. Unul singur dintre toreadori, căruia i se spunea «spada a III-a a Mexicului», a dat gol din primul... șut la poartă. Am vrut să aduc în țară o ureche de taur, dar nici cu o tonă de insigne n-aș fi reușit să-l înduplec pe împroprietăritul matador să mi-o cedeze. Tocmai în Mexic, mi-am zis, unde insignele sportive au readus pe planul actualității străvechiul obicei al trocului!

În Mexic, se vede treaba, poți să dai și un regat pentru o ureche de taur!

Încă o săptămînă, și — Revelionul! Noaptea în care toți devin povestitori. Noaptea în care interlocutorii mei vor mirii că le-am luat ceva din spuma amintirilor. Atîta cît mi-a permis spațiul, micșorat și din cauza imaginilor pe care le-am primit de la Mihaela — fotoreporterul amator al revistei SPORT.

SERGHEI COVALIOV

„Xochimilco- o capodoperă!"

Am fost și în 1966 în Mexic. La săptămîna preolimpică. Tocmai se deschisese șantierul unde avea să fie lacul artificial Xochimilco. Nu-mi închipuiam să văd, acum, la Olimpiadă, o realizare atît de grandioasă. Este, după părerea mea, și am văzut toate pistele de apă celebre din Europa, cea mai grandioasă realizare. Au fost captate ape din toate părțile, taluzurile sînt de o construcție poroasă pentru a împiedica întoarcerea valurilor și facilitează, astfel, obținerea unor timpi mai buni, ca o compensație, poate, a minusului pe care-l impune altitudinea. Lacul acesta artificial e înconjurat de autostrăzi, pe marginea cărora au fost înălțate construcții deosebit de frumoase. Acestui lac, durat de mexicani, i se poate decerna oricînd, cu ochii închiși, medalia de aur. Și apropo de ochii închiși. Unii mucaliți ne spuneau nouă, celor din Deltă, înaintea concursurilor: «Voi sînteți fericiți! Aveți nervii tari! Sînteți obișnuiți să trageți ca la galeră, să mîncați fără mofturi, să beți o damigeană de vin și să dormiți tun!» Dar invidia lor nevinovată a dispărut cînd m-au văzut că aproape o săptămînă am suferit de insomnie, din cauza emoțiilor. După ce am cîștigat, împreună cu puștiul Ivan Patzaichin, unica medalie de aur a padelelor și pagaielor noastre (la canoe 2—1 000 m), mucaliții au venit la mine să mă felicite, să mă îmbrățișeze, să mă sărute și să-mi spună: «Te credeam un om cu nervii tari! Dar ai avut și tu insomnie! Ești un om ca toți ceilalți!». M-am uitat după damigeană, dar ia-o de unde nu-i!

Dimitrie Ivanov (medalie de argint la caiac 4— 1000), Serghei Covaliov (medalie de aur la canoe 2— 1000) și Afanasie Sciotnic (locul VI la caiac 2— 1000).

SIMION POPESCU

„Baciu a fost o mîndrie pentru mexicani"

Desigur, afirmînd acest lucru, mă expun unei replici: «Dacă Baciu ar fi cucerit medalia de bronz, atunci ar fi spus el despre tine acest lucru!». Dar acesta-i adevărul! Baciu a fost o mîndrie pentru mexicani, chiar dacă nu a cucerit medalia de aur, ci doar pe aceea de argint. El a fost considerat unul din cei mai tehnici participanți la turneul de lupte greco-romane. Prin Baciu, prin frumoasa lui comportare, a crescut și valoarea întrecerilor găzduite de mexicani. Or, se știe că gazdele au fost deopotrivă preocupate de cantitate și de calitate. Am încercat să stau de vorbă cu Baciu, pe îndelete, după concurs. Dar n-am avut ocazia, decît în avion. Imediat după premierea la lupte s-a terminat și Olimpiada, ne-am urcat în autocare cu ținta Acapulco, de unde a doua zi urma să decolăm. Ar fi fost la mijloc o noapte, dar Baciu a înotat toată noaptea, iar în răgazuri îi privea pe săritorii de pe stînci care plonjeau în apa oceanului ținînd torțe aprinse. Îl cucerise acest spectacol feeric, una din specialitățile stațiunii Acapulco, care atrage turiști din lumea întreagă. Păreau acești săritori cu făclii, ca niște stele căzătoare. Erau oamenii-meteori, o specie rară, unică în lume, la Acapulco.

Un grup în fața obiectivului aparatului de fotografiat, din care nu lipsesc Ion Monea (medalie de argint la box, categ. semigrea) și Ion Corneanu (antrenor emerit la lupte greco-romane).

U.T.A.-tradiție, sobriet

U.T.A.—«U» Cluj 1—0 in ultimul joc al turului. De la stinga la dreapta: Moldovan, Șoptereanu, Șchiopu, Solomon, Petescu, Remus Cimpeanu

Antrenorul Nicu Dumitrescu III, relaxat, însfîrșit, după maratonul celor 15 etape, care i-au prilejuit nenumărate momente de tensiune, a regăsit căldura căminului. Iată-l împreună cu fetița sa. Pe perete, fotografia care confirmă puterea tradiției în cadrul echipei arădene. Tînărul internațional Dumitrescu III zîmbește viitorului.

Momentul premierii lui Țîrlea și Pop. Cei doi înaintași arădeni, care au tr prin destule situații dificile pe vremea cînd echipa arădeană își căuta făga răspund ovațiilor mulțimii. Țîrlea și Pop au fost doi jucători de o sportivitate ex plară. Nu credem să existe în țară vreun jucător care ar putea să-i acuze de încălcare a legilor fair-play-ului.

Dulcean-baci, omul care așteaptă să depună în dulapul vestiarelor sale tricourile de campioni 1968—1969.

Axente, m

, spirit de echipă

:t la Arad în ultima zi a campionatului. Şi am mai
ıuă zile. Pentru a intra în atmosferă.
;trecut trei zile plăcute. U.T.A. e un amfitrion
Pentru că aici totul e măsură. Începînd cu Loli
cel bătrîn şi terminînd cu Flavius Domide cel

ı U.T.A., toţi sînt de o cuceritoare modestie. Loli
zîmbeşte stingherit, ca un debutant, cînd îi spui
ıa viitoare ar putea să joace cu Benfica sau Milan.
primeşte să se fotografieze cu soţia sa, în sala de
abia după ce toţi copiii baschetbalişti şi volei-
vor fi părăsit.
ai interesant lucru la U.T.A. este evaluarea formi-
lucidă a posibilităţilor proprii. Nimeni nu a fost
succesul victoriei în această primă parte a campio-
Fiecare îşi cunoaşte puterile. De la Broşovschi,
echipei, la Dulcean-baci, omul care a reparat şi a
ghetele lui Bonihadi, ale lui Petschovschi, Mercea,
escu III, Ţîrlea şi care la anul va împlini 25 de ani
.., adică exact atîţia cîţi se vor împlini de la naşterea

*

cultă, Nicule, cîştigaţi campionatul?
trescu III cade pe gînduri:
cam trebui...
e ce?
ıcă-l cîştigăm, o să se vorbească mai mult despre
şi... cine ştie?... poate că atunci o să ni se aprobe
n reparaţii capitale pe gazonul nostru îmbătrînit...
umai pentru atît?
u numai pentru asta. Dacă o să cîştigăm campionatul,
ă o să putem să ne creştem mai bine piticii. Fotbalul
l atît de complicat. Fotbalul înseamnă copii mulţi
en... O ciocolată din cînd în cînd la cei buni... O
nai rotundă decît cea de rugbi... Un tricou frumos
l vechi s-a decolorat prea mult de pe urma spăla-
O pereche de ghete pentru cel mai bun şuter...
obuz pînă la Pecica...

*

uminica aceea de 1 decembrie, în pauza jocului cu
sitatea Cluj, după ce golul refuzase să vină, în ciuda
ominări permanente, U.T.A. a reapărut pe teren
-i în frunte pe Ţîrlea şi Pop. O voce sugrumată de
a început să se audă la megafon, anunţînd despăr-
ţirea lui Ţîrlea şi Pop de gazonul şi de tricoul alb-roşu al U.T.A.-ei.

Rînd pe rînd, toţi jucătorii arădeni au trecut prin faţa lui Ţîrlea şi Pop. Lereter i-a sărutat pe amîndoi. Pojoni l-a îmbrăţişat pe Pop. Bakoş — pe Ţîrlea. Broşovschi s-a înclinat ca pentru botez, ajungînd cu fruntea aproape de mîna lui Ţîrlea. Domide, mult mai înalt, n-a mai găsit mişcarea potrivită. A avut un moment de ezitare. Şi atunci, l-a sărutat Ţîrlea, cel care-i purtase pînă nu de mult tricoul.

Impresionaţi de acest ritual al tradiţiei şi spiritului de echipă, tinerii jucători clujeni s-au încolonat şi ei pentru a strînge mîna sărbătoriţilor.

Tribunele aplaudau... La 0—0... Mingea refuzase să intre în poarta lui «U», U.T.A. era ameninţată să piardă cel mai preţios punct al turului, dar Aradul aplauda... la 0—0!

*

Ce crede U.T.A. despre sine însăşi?

Arădenii ştiu că au găsit în toamna asta unsprezecele cel mai potrivit. Dar mai ştiu că, deocamdată, acest unsprezece e cam tot ce au.

Şi-atunci?

U.T.A. munceşte în continuare. Aici, totul fiind măsură, spectaculosul gratuit este repudiat. I-ar fi foarte simplu U.T.A.-ei să-i aducă pe terenul primei echipe pe Atodiresei, pe Brîndescu sau pe Kiss. Dar Coco Dumitrescu a învăţat de la cei bătrîni că o calfă trebuie să străbată toate rangurile uceniciei, ca să fie bine primită de... meşteri.

Şi astfel, Atodiresei, Brîndescu, Kiss şi alţii aşteaptă muncind. Aşteaptă muncind, convinşi că oricînd ar putea să apară alţii în locul lor, aşa cum un Domide, un Schiopu sau un Moţ au luat locul unui Steiner, Beşcucă sau Dobîndă.

*

U.T.A. merge înainte. Fără să forţeze limite. Conştientă, poate, că mai binele e duşmanul binelui.

Avem convingerea că această echipă fără nume strălucitoare va şti să-şi apere renumele, alcătuit din sobrietate, tradiţie şi spirit de echipă.

...În seara zilei de 27 octombrie, în holul hotelului Florida din Lisabona, după acel 0—3 cu Portugalia, cînd toţi jucătorii aveau cîte ceva de spus, Pojoni s-a limitat doar la cîteva cuvinte:

«N-am fost toţi ca unul...»

Nu vorbise Pojoni. Vorbise U.T.A....

Ioan CHIRILĂ

Foto: Paul ROMOŞAN

Familia inginerilor Petescu în obişnuitul său tur de orizont prin rafturile librăriilor arădene.

Tînărul internaţional Flavius Domide împreună cu soţia sa, jucătoare de baschet în echipa Foresta din Arad.

...ipei arădene, în mijlocul familiei sale.

«Trio» Pojoni în holul apartamentului său, decorat aproape integral de stoperul echipei arădene.

ROMÂNIA-OLANDA 0—0. În stînga, Dinu, în dreapta — Dumitrache.

PRIMĂVARA '69

S-a mai încheiat un an din istoria echipei noastre naționale.
A fost un an bun?
A fost anul rău?

Iubitorii fotbalului nu par mulțumiți. Pentru ei, fotbalul este, în mod firesc, un SPECTACOL, și de aceea nu sînt dispuși să acorde circumstanțe atenuante actorilor și, cu atît mai mult, regiei, indiferent de faptul că există destule contraargumente, mai mult sau mai puțin obiective.

Privind prin prisma palmaresului 1968, rezultatele echipei naționale nu sînt de disprețuit. La urma urmei, anul acesta echipa națională a pierdut un singur joc: 0-3 cu portughezii. În rest a obținut un 1-1 cu Austria la Linz, a «remizat» cu o echipă bine cotată în ultimul timp (Olanda), a învins Polonia, n-a primit nici un gol din partea cvintetului mondial Ball—Hurst—Bobby Charlton—Hunt—Peters și, în cele din urmă, i-a învins cu 2—0, în al doilea meci oficial al anului, pe cei care ne hipnotizaseră la Zürich. Deci,

6 2 3 1 4:4 7

Veți spune, desigur, că e cel puțin trist să marchezi patru goluri în 6 meciuri, mai ales cînd ai jucat 4 partide acasă. Totuși, nu-mi amintesc să fi avut prea mulți ani mai productivi.

Să luăm, la întîmplare, anul 1958, acum un deceniu, și să renunțăm la litere, în favoarea cifrelor.

3 1 0 2 6:5 4

Cu două jocuri acasă... Acel 6:5 fiind realizat prin grația echipei Turciei (3—0 la București), într-o epocă în care apărarea întărită nu ajunsese în Balcani.

Dacă sînteți curioși, să ne mai depărtăm cu încă un deceniu, răsfoindu-l pe 1948:

6 2 1 3 6:18 5

Comentariile sînt de prisos, mai ales că una din cele trei partide pierdute s-a întîmplat să fie cu Albania (0—1 la București), iar unsprezecele nostru cuprindea jucători de ...legendă, adică: Sadovschi (Marki) — Vase, Farmati — Băcuț, Pall, Petschovschi — Covaci, Marian, Bonihady, Stibinger, Bădeanțu.

Aveți, însă, puțină răbdare, ca să mai dăm 10 ani înapoi, pentru a ajunge la 1938. (Acest an e prezentat în paginile 16-17, în cadrul suitei Rudy Wetzer — Pîrcălab, dar extrasul de clasament nu pare lipsit de interes). Așadar:

6 0 2 4 8:17 2

În sfîrșit, 1928:

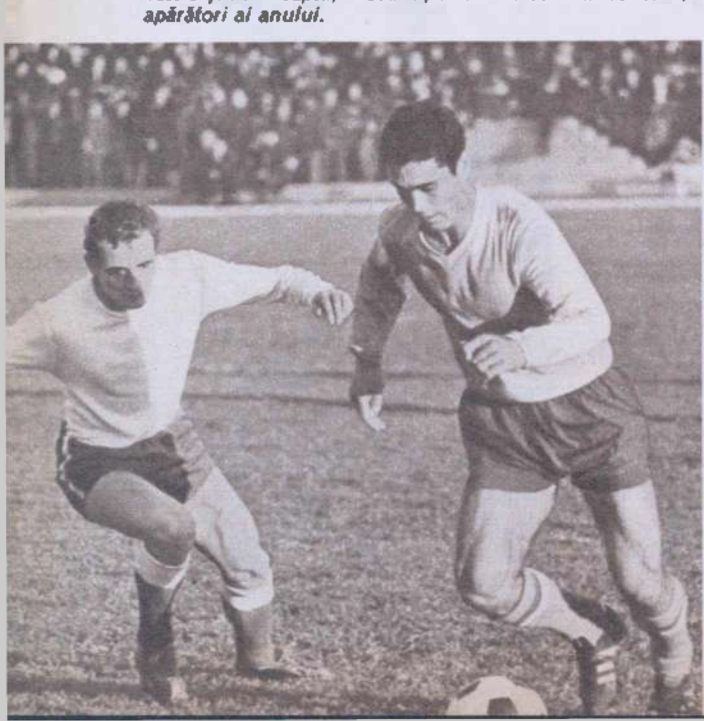
2 1 0 1 5:5 2

Cu o victorie asupra Turciei, acasă, și cu o înfrîngere în fața Iugoslaviei, la Belgrad.

Acestea sînt cifrele. Ele ar putea să fixeze anul 1968 printre anii buni ai echipei noastre naționale. Din păcate, însă, cifrele nu spun totul.

Anul 1968 al echipei naționale n-a marcat un progres calitativ față de 1967. Și nici n-ar fi putut să marcheze. Campionatul a făcut destul de greu trecerea la regimul celor 30 de etape. Cluburile puternice sînt în declin — dintr-un motiv sau altul. Jucătorii apți să umple golurile firești ale echipelor din, să zicem, prima linie sînt o raritate. Steaua, echipa campioană, izbutește să se întărească cu un jucător care a înscris, pare-mi-se, două goluri într-un an, la Tg.-Mureș. U.T.A., actualul lider, în ciuda efortu-

ROMÂNIA-POLONIA 1—0 (jucat sub titulatura selecționatelor). În dreapta, Mocanu, unul din cei mai constanți apărători ai anului.

PORTUGALIA-ROMÂNIA 3—0. Pe teren — acalmie. Pe banca rezervelor — nedumerire.

ROMANIA-ANGLIA 0—0. Petescu atacă poarta lui Banks.

rilor sale demne de laudă, nu are portar de rezervă, iar tricoul ei «12» nu e mai bun decît omonimul său din Cugir sau de la Mediaș. Încercările de a forța promovarea tineretului sînt extrem de anevoioase. Ideea e generoasă, fără îndoială, dar trebuie să fii un maestru al autosugestiei ca să poți crede că Păiș e mai bun decît Dridea, că Popa Paul e mai bun decît Nețu, sau că Beldeanu e mai bun decît a fost Mateianu la vîrsta sa.

Într-un cuvînt, campionatul, această probă a adevărului, acest generator al echipei naționale, n-a adus nimic nou, ba dimpotrivă. Și, ca să luăm un numitor comun, dați-mi voie să vă pun o singură întrebare:

Cu cine a căzut C.S.M.S.-ul din divizie?

Cu Mircea Constantinescu, cu Deleanu, cu Incze, cu Cuperman și cu Lupulescu...

Cu cine se află astăzi pe locul III?

Cu aceeași jucători, plus încă vreo 4—5 care, exceptîndu-l poate pe Stoicescu II, nu sînt superiori celor de acum doi ani.

În sfîrșit, dacă vom deplasa discuția spre juniori și spre pitici, va trebui să acceptăm că mult așteptata redresare a fotbalului românesc pe baze solide continuă să fie doar un deziderat.

Și, totuși, echipa națională a izbutit să navigheze cît de cît onorabil, peste puterea generatorului său, campionatul.

Echipa națională are, dacă vreți, în ciuda lipsei unor afluenți de valoare, UN MOMENT FAVORABIL. E momentul în care 4—5 jucători consacrați au ajuns la vîrsta maturității sportive. Mă gîndesc la Mocanu, la Ghergheli, la Barbu și chiar la mai tinerii Sătmăreanu și Nunweiller VI. Acestora li se pot adăuga alți 4—5, care vin în trombă. Mă gîndesc la Dinu, Dumitrache, Dembrovschi, Domide, și nu numai la ei.

Ce lipsește, după părerea dv., acestui fond de jucători care se desprinde destul de net din anonimatul campionatului? Vă rog să-mi permiteți să afirm că acestei posibile echipe îi lipsesc 2—3 jucători de superclasă. Adică, ceea ce au fost Eusebio și Coluna pentru portughezi, ceea ce sînt Rivera și Mazzola pentru italieni, cei doi Bobby (Charlton + Moore) pentru englezi și așa mai departe.

Partea cea mai neplăcută în fotbalul nostru este că acești jucători ar fi putut să existe nu numai în visurile noastre, ci și în echipa noastră națională, dar nu par prea afectați de anonimatul în care se complac. Mă gîndesc la un Pîrcălab, regretîndu-i sufletul de la 17 ani, mă gîndesc la un Dobrin care — între altele — să nu privească de sus efortul partenerilor săi și la acel excelent cîndva Coman.

Din păcate, problema celor trei învinși ai anului 1968 are implicații mai largi. Într-adevăr, e greu de admis doar prin rațiuni de ordin tehnic ca un tînăr atît de proaspăt cum e Dumitrache să învingă atît de net în cursa fotbalistului-nr.1» al anului un trio în care Pîrcălab are cu 9 ani mai puțin decît Suarez, iar Dobrin și Coman cu 12—13 ani mai puțin decît Coluna sau Simpson. Problema, repet, are implicații mult mai largi și ține, mai curînd, de «mulțumirea cu puțin», care a devenit o maladie a vîrfurilor fotbalului de la noi.

...Vorbind de MOMENTUL FAVORABIL care ne oferă astăzi posibilitatea de a alcătui o echipă națională mai bună decît... fotbalul nostru, așa cum în scrimă, de pildă, avem două echipe naționale care depășesc cu mult posibilitățile bazei noastre de mase, trebuie să admitem că acest MOMENT FAVORABIL vizează și alte aspecte. Astăzi jucăm într-o serie în care niciuna dintre celelalte trei echipe nu constituie un adversar de superclasă. În acest fel, echipa națională poate fi eliberată, sperăm — printr-o pregătire adecvată — de complexele sistematice care au cuprins-o pînă acum. Trebuie să amintim, deasemenea, că această stare de spirit ar fi putut să fie instaurată chiar și înainte de Lisabona. Trimiterea unui specialist în Portugalia, pentru studierea stării de lucruri din fotbalul lusitan în momentul respectiv, i-ar fi scutit pe jucătorii noștri să apară în fața umbrei lui Eusebio în postură de victime sigure. Nemaipunînd la socoteală faptul că studierea stării de lucruri de acolo ar fi putut orienta selecția într-o cu totul altă direcție. Și cînd te gîndești că asemenea carențe sînt aproape permanente.

Sperăm ca pe viitor aceste greșeli să nu se mai repete. Sperăm de asemenea într-o conjugare a eforturilor selecționeri-cluburi, măcar pentru apropiata primăvară. Este cazul ca cei 20—25 de jucători ai echipei naționale pentru Atena și Zürich să fie conduși spre o formă maximă în perioada aprilie-mai. Acesta este singurul imperativ al fotbalului nostru pentru Primăvara '69. Fotbalul românesc are nevoie în acest moment de o performanță. De o performanță care să urnească, în sfîrșit, angrenajul său greoi. Avem nevoie de două puncte în această primăvară decisivă. Avem, nevoie de ele ca de aer și de apă. Aceasta trebuie să fie ideea program a primăverii 1969. Și ei trebuie să i se consacre, chiar din acest moment, cu putere de obsesie, toate energiile.

Ioan CHIRILĂ

ÂNIA-ELVEȚIA 2—0. În mijloc, Domide, autorul mai frumos gol al echipei naționale 1968.

Trei ipostaze ale echipei naționale

de Virgil ECONOMU

În sfîrșit, fotbaliștii noștri ne-au dat o primă satisfacție după atîtea «cupe» amare sorbite în ultimul timp. Victoria asupra reprezentativei Elveției face să mijească la orizont atît speranța într-un viitor mai bun, cît și încrederea că jucătorii noștri pot realiza și meciuri excelente.

Am avut, putem spune, un final bogat în rezultate contradictorii, care trebuie să constituie prilejuri de meditație adîncă asupra întregului context al fotbalului nostru.

Trei partide ale reprezentativelor — trei ipostaze:

Prima, la Lisabona. Am văzut, din filmul televiziunii lusitane, numai umbre de ambulatorii, care se mișcau somnambulic pe teren, înlesnind unei echipe portugheze, lipsită de aplomb, o victorie cu totul nesperată.

A doua, la București. «Amicalul» cu Anglia a scos din amorțire energii nebănuite, a pus în valoare latențe de-a dreptul surprinzătoare. Tot timpul celor 90 de minute, întreaga noastră «națională» a acționat ca un singur om, cu un elan neostoit, care a pistonat pe matadorii fotbalului mondial — Bobby Charlton, Bobby Moore — și n-a lăsat să zburde nici pe Hunt și Peters.

A treia, tot la București. De astă dată «oficială», pentru calificarea în marea competiție a lumii din 1970, împotriva adversarei de la Zürich 1967. (Ah! 1—7!).

În aceeași partidă am avut secvențe «Lisabona» (mai ales în repriza I) cu joc lent și ineficace, pentru ca, după pauză, echipierii noștri să se regăsească, **să fie cu totul alții**, luptînd cu un elan irezistibil, creînd faze entuziasmante... Au reeditat, deci, în a doua parte a jocului, secvențele din partida cu englezii, plus eficiența pe care n-au avut-o atunci...

Din toate aceste fețe de Ianus, care să fie, oare adevărata valoare a fotbalului nostru? Aceea de la Lisabona (27 octombrie), de la București (cu Anglia, la 6 noiembrie) sau ultima, cu Elveția?

Este un reviriment sau o simplă afirmare a acelui «fluctuat nec mergitur», care ne ține în permanente dușuri scoțiene de la +40 la 0°?

Avem, oare, de-a face numai cu transplanturi făcute la întîmplare, dîndu-ne astăzi senzații euforice, pentru ca mîine să gustăm fructele otrăvitoare ale speranțelor înșelate?

Este greu să dăm răspunsuri hotărîte acestor întrebări ale Sfinxului, al cărui cap a luat, astăzi, forma unei mingi rotunde de fotbal...

Ceea ce socotim, însă, sigur, este că n-ar putea fi nimeni în dezacord cu constanța rezultatelor bune și nici cu escaladarea progresivă a ștachetei exigenței.

Pentru aceasta trebuie numai să ne luăm cu toții ceva mai mult în serios — antrenori, jucători și chiar simplii iubitori ai fotbalului.

Trebuie să jucăm, în sfîrșit, **românește**. Cum? Prin realizarea acelui **ritm derutant**, singura armă cu care putem depăși adversari mai tehnici decît noi. Și, har domnului, jucătorii noștri au, pe acest plan al vitezei, al reflexelor, al intuirii situațiilor — calități optime pe care sînt datori numai să le dezvolte, să le potențeze la maximum.

Și atunci, nu vom mai vedea fluctuațiile de astăzi, de la plus infinit la minus infinit, nu vom mai viziona o jumătate de partidă ternă și o a doua dinamică. Și aceasta nu numai în întîlnirile internaționale, ci și în campionatul țării — **care trebuie să constituie fundamentul puternic al întregului nostru edificiu fotbalistic.**

De la Rud

POVESTEA ECHIPEI NAȚIONALE DE FOTBAL DE LA MONTEVIDEO 1930 ȘI PÎNĂ ASTĂZI

S-au scurs 30 de ani de la unul dintre cei mai contradictorii ani ai echipei noastr naționale de fotbal sau, mai bine-zis, ai fotbalului românesc. Subliniem fotbalul ro mânesc, și iată de ce:

Anul *1938* este în general un an al decepției. Dacă înfrîngerea în fața Iugoslaviei la București, nu reprezintă un punct negru în palmaresul naționalei, deși echipa noastră nu mai fusese învinsă de *11* ani de către unsprezecele vecin, cele două jocuri cu Cuba nu pot afla nici o explicație. Eliminarea noastră din turneul final al campionatului mondial *1938* din Franța este fără îndoială, cea mai tristă pagină din istoria fotbalului românesc. A urmat o ușoară revenire a echipei naționale (*1—1* cu Iugoslavia la Belgrad), tocmai pentru a sublinia evoluția incalificabilă de la Toulouse, pentru ca ultimele două jocuri să ne aducă două noi decepții, adică *10* goluri în poarta proprie, e drept, în fața a două dintre cele mai bune echipe europene: Germania și Cehoslovacia.

Spunem că anul *1938* este unul contradictoriu. Și iată de ce: la numai o lună după «tragi-comedia» de la Toulouse, Rapid și Ripensia reușeau două performanțe diametral opuse, eliminînd din Cupa Europei Centrale două echipe de valoare mondială: Ujpest și A.C. Milan.

Care să fie explicația acestor nepotriviri flagrante? S-ar putea să fie incapacitatea fotbalului nostru de a lupta pe două fronturi, aproape cu aceiași jucători. Credem însă, mai curînd, că echipa națională nu a avut, ca în atîtea și atîtea situații, o conducere competentă. Lucru pe care avea să-l confirme și Sepp Herberger, acum 30 de ani, în seara jocului cu Germania.

1938

72. ROMÂNIA-IUGOSLAVIA 0-1 (0-1)

București, 8 mai 1938

România: Iordăchescu (Pavlovici) — Bürger, Chiroiu — Vintilă, Juhasz, Brandabura — Bindea, Covaci, Bodola, Prassler, Iordache.

Iugoslavia: Glaser — Higl, Dubat — Lehner, Iazbinsek, Kokotovici — Sipos, Antolkovici, Matosici III, Tomașevici, Sarici.

A marcat: Matosici III (min. 28).

Arbitru: P.v. Hertzka (Ungaria).

Iugoslavia cîștigă la București după o întrerupere de 11 ani. Meciul, deosebit de disputat, a fost pierdut datorită dezechilibrului care a existat între apărarea și atacul nostru.

Conducătorul tehnic al echipei iugoslave, Kika Popovici (același care a condus și echipa O.F.K. Beograd în jocurile cu Rapid pentru C.O.T.), a declarat următoarele: **«Sînt mulțumit de rezultat. Mijlocașii noștri au cîștigat meciul. Mi-a plăcut enorm masivul Juhasz».**

Iată cîteva din superlativele furnizate de acest meci.

Cel mai bun jucător de pe teren: **Juhasz.**

Cel mai slab: **Iordache** (Venus).

Cel mai dur: **Dubaț.**

Cel mai fair: **Sipos** (cel care avea să joace peste doi ani în echipa Rapid București).

Selecția pentru meciul cu Iugoslavia a fost îndelung criticată de presă. I s-a reproșat în mod special selecționerului unic, Țane Săvulescu, introducerea în echipă a tinerilor Iordăchescu și Iordache. Se pare, însă, că selecția nu poate fi considerată singura răspunzătoare, în ciuda faptului că, în aceeași duminică, extremul stînga titular, Dobay, marca nu mai puțin de 6 goluri într-un meci contra Aradului.

73. CUBA-ROMÂNIA 3-3 (2-2)

Toulouse, 5 iunie 1938

Cuba: Carvaj — Barquin, Chorens — Aryas, Rodriguez, Berges — Ferer, Fernandez, Socoro, Magrina, Sosa.

România: Pavlovici — Bürger, Chiroiu — Vintilă, Rășinaru, Rafinschi — Bindea, Covaci, Baratki, Bodola, Dobay.

Au marcat: Bindea (min. 35), Socoro (min. 45), Magrina (min. 69), Baratki (min. 88), Socoro (min. 103), Dobay (min. 105).

Arbitru: G. Scarpi (Italia).

Un meci în cadrul turneului final al campionatului mondial 1938 și, totodată, una dintre cele mai penibile evoluții ale echipei naționale a României. Unsprezecele nostru reprezentativ a fost ținut în șah de o echipă mult inferioară din punct de vedere tehnic, dar care a excelat prin viteză și combativitate. România a dominat 70 de minute din 90, înainte de prelungiri, dar pînă la urmă a fost de două ori în situații dificile, la un pas de eliminare. Prima dată, cînd Baratki abia a reușit să egaleze în min. 88, printr-un efort personal, cînd toți cei 11 cubanezi se aflau în careul mic. A doua oară, în min. 105, cînd Dobay a evitat pentru a doua oară eliminarea. Menționăm că raportul de cornere a fost de 9—2 în favoarea echipei noastre naționale.

Presa vremii menționează că Vintilă și Rășinaru au fost submediocri, Bindea a jucat slab, Covaci s-a dovedit a fi de o ineficacitate exasperantă, Bartaki a realizat doar golul, Bodola a fost inexistent. Dobay a fost considerat singurul nostru jucător care a făcut față meciului, fiind totodată cel mai bun de pe teren.

74. CUBA-ROMÂNIA 2-1 (0-1)

Toulouse, 9 iunie 1938

Cuba: Ayra — Barquin, Chorens — Aryas, Rodriguez, Berges — Magrina, Fernandez, Socoro, Tuna, Sosa.

România: Sadovschi — Bürger, Felecan — Bărbulescu, Rășinaru, Rafinschi — Bogdan, Moldoveanu, Baratki, Prassler, Dobay.

Au marcat: Dobay (min. 35), Socoro (min. 50), Fernandez (min. 57).

Arbitru: Birlem (Germania).

Iată că ceea ce părea de necrezut s-a întîmplat. România a fost eliminată de Cuba din campionatul mondial 1938. Cronicarii vremii invocă faptul că golul lui Fernandez a fost marcat dintr-un ofsaid clar, semnalat de arbitrul de tușă. De asemenea, se susține că Dobay a egalat cîteva minute mai tîrziu, dar golul a fost anulat pentru un motiv într-adevăr ciudat: fault al lui Baratki. Cert este că toate aceste scuze nu pot rămîne în picioare. România era, oricum, marea favorită a jocului cu Cuba, dar n-a putut să se impună, deși a avut la dispoziție 210 minute. O singură consolare: Dobay a figurat în unsprezecele primului tur al Cupei mondiale. Iată-l: Olivieri (Italia) — Minelli (Elveția), Caldenhove (Olanda) — Gora (Polonia), Jordan (Franța), Kopecky (Cehoslovacia) — Aston (Franța), Peliciari, Leonidas (Brazilia), Willimowski (Polonia), DOBAY (România).

Pentru a încheia «tragi-comedia» meciului cu Cuba, să adăugăm că în meciul următor Suedia a învins Cuba cu 8—0!!

Meciul împotriva Cubei a scos la iveală în primul rînd carențele de ordin psihic ale echipei noastre care s-a prezentat pe teren în cîștigătoare sigură, pentru ca apoi să nu-și poată reveni în fața impetuozității jucătorilor adverși. Odată cu această „poză" penibilă în fața unor jucători necunoscuți, echipa națională a României a scăpat, ca întotdeauna de altfel, ocazia de a se impune pe plan internațional.

Peste numai o lună de zile, strălucitul succes al echipelor noastre de club Ripensia și Rapid în Cupa Europei Centrale avea să confirme că la Toulouse s-a manifestat încă o dată superficialitatea jucătorilor noștri.

CUBA-ROMÂNIA 2—1, la Toulouse. Bindea ratează un nou atac.

Vetzer la Pîrcălab

de Ioan CHIRILĂ

75. IUGOSLAVIA-ROMÂNIA 1-1 (1-0)

Belgrod, 6 septembrie 1938

Iugoslavia: Glaser — Matosici, Zagoraț — Ketskes, Iazbek, Kokotovici — Sipos, Lesnik, Petrovici, Antolkovici, Podranski.

România: David — Bürger, Albu — Vintilă, Cotormani, Demetrovici — Bindea, Bogdan, Baratki, Bodola, Dobay.

Au marcat: Petrovici (min. 42) și Bindea (min. 69).

Arbitru: Bauwens (Germania).

Un joc excelent al apărării noastre, dar mult mai puțin bun al atacului. Cu toate acestea, reprezentativa noastră ar fi putut să ciștige. În min. 58, Dobay a marcat dintr-o situație deosebit de clară, dar arbitrul a anulat acest gol, susținind că fundașul iugoslav Matosici a fost faultat de un alt înaintaș al nostru.

Pentru confirmarea decalajului dintre jocul apărării și cel al atacului, reproducem notele acordate jucătorilor de trimisul special al «Gazetei Sporturilor»:

David 8 — Bürger 8, Albu 10 — Vintilă 7, Cotormani 8, Demetrovici 7 — Bindea 4, Bogdan 4, Baratki 6, Bodola 7, Dobay 6.

Menționind că golul înscris de Dobay a fost considerat valabil de către cronicarul ziarului iugoslav «Politika», trebuie să arătăm totodată că rezultatul de egalitate obținut la Belgrad după meciul cu Cuba poate fi considerat un succes.

Vintilă

76. ROMÂNIA-GERMANIA 1-4 (0-1)

București, 25 septembrie 1938

România: David — Sfera, Albu — Vintilă, Gain, Demetrovici — Orza, Ploeșteanu, Baratki, Bodola, Dobay.

Germania: Rafti — Appel, Schmaus — Wagner, Mock, Skoumal — Bialas, Hahnemann, Stroch, Schön, Esser.

Au marcat: Schön (min. 17), Stroch (min. 51), Albu (autogol min. 61), Pesser (min. 77), Orza (min. 81).

Arbitru: Popovici (Iugoslavia).

ROMÂNIA-GERMANIA 1—4. Albu schimbă flori cu căpitanul echipei germane. În planul doi: Dobay, Demetrovici, Baratki.

O înfrîngere așteptată, din partea unei echipe care, beneficiind de excelenții jucători austrieci, putea fi considerată drept cea mai puternică echipă a Europei. Interesant de remarcat este că echipa germană a fost condusă tehnic de Sepp Herberger. Iată ce a declarat popularul antrenor german: **«Victoria noastră a fost victoria întregii echipe. La români jocul nu a fost al unei echipe, ci al unor individualități. Dacă această formație ar avea pe cineva să o învețe jocul de ansamblu, atunci ar deveni o echipă mare. Rezultatul este real. Dominarea românilor din prima repriză nu a fost periculoasă, deoarece șuturile peste poartă nu sînt decît frumoase la privit. La români, întreaga înaintare a fost individual bună. Publicul m-a impresionat plăcut.»**

Și o declarație a lui Schön, pe atunci inter stînga, astăzi antrenor al echipei R.F. a Germaniei: **«Jucătorii români sînt individual foarte buni».**

77. CEHOSLOVACIA-ROMÂNIA 6-2 (2-2)

Praga, 4 decembrie 1938

Cehoslovacia: Burkert — Kostalek, Dancik — Proucha, Boucek, Kopecky — Riha, Senecky, Bican, Ludl, Nejedly.

România: David — Bürger, Albu — Vintilă, Fieraru, Szanislo — Bindea, Ploeșteanu, Bodola, Baratki, Orza.

Au marcat: Baratki (min. 25), Bodola (min. 26), Bican (min. 28), Ludl (min. 38), Bican (min. 49 și 61), Copecky (min. 76), Bican (min. 81).

Arbitru: Datillo (Italia).

O evoluție de scor tipică pentru gradul de instabilitate fizică și mai ales psihică al echipei noastre. După ce au condus cu 2—0, jucătorii noștri au cedat mult prea ușor. Se pare că primul gol, parabil, a influențat în mod negativ moralul echipei noastre. Presa cehoslovacă a scos în evidență, din nou, calitățile tehnice ale jucătorilor noștri într-adevăr, în prima jumătate de oră, un-doi-urile Baratki-Bodola au uimit tribunele. Ce folos însă că acest start splendid a avut un deznodămînt atît de neașteptat.

Iată notele acordat jucătorilor noștri de Gazeta Sporturilor: David 6 — Burger 8, Albu 4, — Vintilă 5, Fieraru 7, Szanislo 4 — Bindea 5, Ploeșteanu 5, Baratki 9, Bodola 6, Orza 4.

După jocul de la Praga, Octav Luchide a declarat: **«Meciul de astăzi a fost ultimul joc al așa-zișilor senatori de drept ai echipei naționale».** Se pare că încă acum 30 de ani echipa noastră națională nu izbutea să se ridice în totalitate la o capacitate de efort generală care să se apropie de ceea ce se cerea în partidele cu marile echipe europene. Meciul cu Cehoslovacia confirmă din plin această ipoteză.

În discuțiile după meciul de la Praga s-a vorbit mult de programarea tîrzie a jocului, la 4 decembrie, adică într-o perioadă în care echipele noastre de club erau în plină vacanță. De reținut și acest amănunt.

Echipa României înaintea meciului cu Cehoslovacia: David, Szanislo, Bürger, Ploeșteanu, Baratki, Vintilă, Bindea, Fieraru, Orza, Sadovschi, Albu, Bodola.

De ce?

de Octav LUCHIDE

Iată într-adevăr un an fotbalistic în fața căruia tinerii jucători ai anului 1968 ar putea să zîmbească. Și pe bună dreptate. O echipă națională cu cîțiva dintre cei mai mari jucători din istoria fotbalului nostru a obținut rezultate foarte slabe.

De ce? Dacă am da vina doar pe jucători, am greși, cu toate că ei nu pot fi scutiți de răspundere. Mă gîndesc însă că prea multe personalități ale fotbalului european au recunoscut calitățile jucătorilor noștri, pentru a mă limita doar la jucători.

Meciurile de la Toulouse au însemnat o crasă abandonare a tuturor principiilor de pregătire a unei echipe pentru un meci. S-a considerat că jocul cu Cuba este o simplă formalitate, iar cînd s-a văzut că nu este așa, a fost prea tîrziu. După primul meci, soldat cu acel surprinzător — pentru toată lumea — 3—3, a urmat un alt fenomen obișnuit în viața echipei noastre naționale, adică panica. Modificarea masivă a echipei pentru jocul următor nu a *avut rezultatul scontat*. Cei nou veniți n-au putut rezista răspunderii, ținînd seama mai ales de faptul că înlocuiau, pe nepusă masă, jucători consacrați, și astfel au cedat.

În legătură cu sezonul 1938, îmi permit să mai spun cîteva cuvinte care ar putea să fie utile selecționerilor noștri de totdeauna. Au existat deseori în fotbalul nostru selecționeri cu idei fixe. Astfel, am cunoscut selecționeri care nu puteau renunța cu nici un chip la un jucător, în timp ce alții nu puteau admite introducerea unui jucător. Vasile Chiroiu, de pildă, a avut norocul să aibă un selecționer care să nu accepte alcătuirea echipei naționale fără el. Pe de altă parte, am un prieten, pe atunci selecționer, care nu concepea introducerea lui Bodola în echipa națională. Iar Bodola, după cum se știe, a fost unul dintre cei mai mari jucători ai noștri, neîntrecut pînă astăzi în clasamentul selecțiilor și al golurilor înscrise în cadrul echipei naționale.

O ultimă observație pentru anul 1938. N-aș vrea să fie interpretată ca un fel de scuză pentru înfrîngerea din ultimul meci al sezonului, dar programarea unui joc al echipei naționale într-o perioadă în care jucătorii sînt efectiv ieșiți din formă, în timp ce jucătorii adverși se află aproape de forma lor de vîrf, reprezintă un handicap real. Din păcate, poziția precară pe care fotbalul nostru a avut-o de cele mai multe ori în arena internațională europeană a obligat forurile conducătoare să accepte date neconvenabile.

FEDERAȚIILE ȘI-AU DESEMNAT

CEI MAI BUNI SPORTIVI AI ANULUI 1968

Anul 1968 — an de mari succese. Succese, pe tărîmul progresului performanței, obținute de sportivii noștri în competițiile interne și internaționale, al căror vîrf a fost atins pe platoul mexican — 15 medalii olimpice.

Desigur, din cauza... clauzei: fiecare federație să-și desemneze un singur sportiv pentru fiecare disciplină, în paginile de față unii medaliați la Jocurile Olimpice lipsesc. Lipsuri de altă natură vor constata cititorii noștri la federația de patinaj, unde cei solicitați s-au abținut să indice vreun nume cînd a fost vorba de patinaj artistic (feminin și masculin).

Redacția revistei SPORT adresează celor desemnați de federațiile lor drept cei mai buni sportivi ai anului 1968, ca și tuturor sportivilor din România un călduros «La mulți ani!» și urarea unor succese neîntrerupte, și tot mai mari, în 1969, o încolonare și mai mare, o prezență și mai bogată pe podiumurile Jocurilor Olimpice din 1972 de la München!

ATLETISM

Lia MANOLIU

Viorica VISCOPOLEANU

AVIAȚIE SPORTIVĂ

Emil ILIESCU (planorism)

Ionel IORDĂNESCU (parașutism)

BASCHET

Dragoș NOSIEVICI

Ecaterina VOGEL

BOX

Ion MONEA

CAIAC-CANOE

Serghei COVALIOV (canoe)

Ivan PATZAICHIN (canoe)

CĂLĂRIE PENTATLON

Iosif MOLNAR (călărie)

Dumitru SPÎRLEA (pentatlon)

CANOTAJ ACADEMIC

Petre CEAPURA

Ioana TUDORAN

Maria HUBLEA

Mitana BOTEZ

Ileana NEMETH

Stefania BORISOV

CICLISM

Nicolae CIUMETI

FOTBAL

Cornel DINU

GIMNASTICĂ

Alina GOREAC

Gheorghe TOHĂNEANU

HALTERE

Zoro FIAT

HANDBAL

Irina CLIMOVSCHI

Gheorghe GRUIA

HOCHEI PE GHEAȚĂ

Dezideriu VARGA

JUDO

Mircea PETRESCU

LUPTE

Ion BACIU
(greco-romane)

Petre COMAN
(libere)

MODELISM

Anton NAGY
(aeromodelism-mecanic)

Nicolae MISAROȘ
(aeromodelism-pilot)

Leontin CIORTAN
(navomodelism)

Ion N. RADU
(rachetomodelism)

MOTOCICLISM

Cristian DOVIDS

NATAȚIE
POLO
SĂRITURI

Gruia NOVAC
(polo)

Vasile COSTA
(natație)

Melania DECUSEARĂ
(sărituri)

PATINAJ

Maria TAȘNADI
(viteză)

Victor SOTIRESCU
(viteză)

PATINAJ ARTISTIC

Federația a refuzat să-și desemneze cel mai bun sportiv

POPICE

Elena Trandafir

Crișta SZÖCS

Cornelia MOLDOVEANU

Florica NEGUȚOIU

Margareta SZEMANY

Tinca BALABAN

Ana MARCU

RADIO-AMATORISM

Dumitru DASCĂLU

RUGBI

Valeriu IRIMESCU

TENIS DE CÎMP

Ion ȚIRIAC

Iudith DIBAR

TENIS DE MASĂ

Carmen CRISAN

SCHI
BOB
BIATLON

Ion PANȚURU
(bob)

Constantin CARABELA
(biatlon)

Dan CRISTEA
(schi alpin)

Marcela LEAMPĂ
(schi fond)

SCRIMĂ

Ionel DRÎMBĂ

ȘAH

Florin GHEORGHIU

TIR

Marcel ROȘCA

TURISM
ALPINISM

Maria ABRUDAN
(orientare turistică)

Avel RITIȘAN
(alpinism)

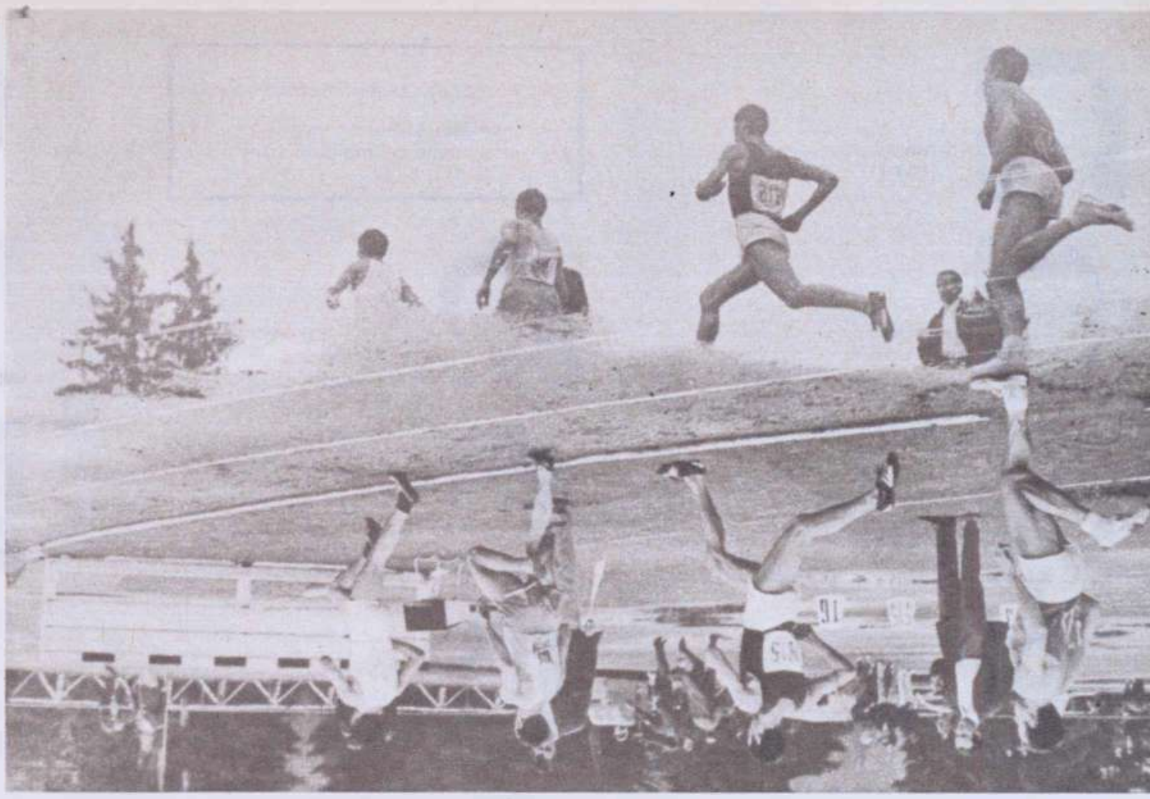
Florin SCHULLER
(orientare turistică)

VOLEI

Gabriel UDIȘTEANU

S magazin

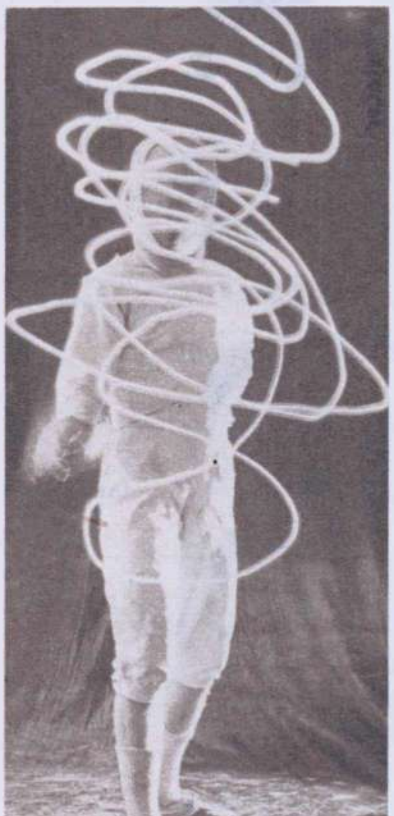
OGLINDA

Fotografia alăturată reprezintă un moment dintr-o alergare pe teren accidentat? Dacă aţi răspuns afirmativ, v-aţi înşelat. Este o cursă care se desfăşoară pe o pistă bună, cu culoarele marcate. O ploaie banală şi inspiraţia fotoreporterului nostru, Paul Romoşan, v-au indus în eroare. Întoarceţi revista şi vă veţi convinge...

SUPER-RECORD?

Asistăm, oare, la un fantastic record mondial la săritura în înălţime femei? Aşa am fi... tentaţi să credem văzînd ştacheta ridicată pînă la înălţimea unui bloc. Ce păcat că totul nu este decît o iluzie optică!... Ne-a confirmat-o, dacă mai era nevoie, chiar atleta din imagine, Virginia Bonci, reprezentanta noastră la J.O. de la Ciudad de Mexico, în proba imbatabilei Iolanda Balaş.

TEHNICĂ FOTOGRAFICĂ

Publicăm imaginea alăturată îndeosebi pentru cititorii care sînt şi fotoreporteri amatori. Pe ei îi rugăm să ne explice cum a fost «lucrată» fotografia scrimerului şi cum a reuşit fotoreporterul sportiv să... reţină pe peliculă drumul parcurs de vîrful floretei. Îi asigurăm pe cititorii noştri care vor încerca să dezlege... misterul acestei fotografii că nu este vorba de un montaj, ci de o singură imagine, executată pe un singur clişeu.

LA 63 DE ANI!

Instantaneul a fost luat de fotoreporterul Rudolf Wagner, pe unul din culuarele Şcolii generale nr. 14 din Cluj. Maestrul emerit al sportului Albin Morariu, cel mai mare animator al gimnasticii, un exemplu strălucitor pentru sportul românesc în ultimii 50 de ani, le demonstrează, la cei 63 de ani ai săi, un stind în mîini pe scaun, acestor elevi (care-l încadrează pe dr. Ion Arnăut, un mare animator al atletismului). Albin Morariu — un pedagog 100%. Apelurile sale prind viaţă, pentru că au acoperire în aur, iar o parte a acestei vieţi se materializează, an de an, în mari ansambluri şi piramide de gimnastică.

panou de onoare

Aruncătoarea de disc Lia Manoliu

Discul Liei — cum se ştie —
Este fără melodie.
Dar acum, cu siguranţă,
Are multă rezonanţă.

Săritoarea Viorica Viscopoleanu

Între altele concurente,
(Dovezile sînt evidente)
La săritura în lungime
S-a comportat la înălţime.

Floretistul Ionel Drîmbă

Admirîndu-i măiestria,
Cum trăgea cu mult elan,
Ar fi spus: «Jos pălăria!»
Şi celebrul D'Artagnan.

«Dublul» de canoe Ivan Patzaichin-Serghei Covaliov

Concurînd la Olimpiadă
Cu-n elan fără măsură,
«Dublul» lor a dat dovadă
Că pe glob n-are dublură.

V.D. POP

răvaşe...

...unui portar

Ai primit de Anul Nou,
Un frumos pachet, cadou;
Însă numai ca simbol,
că-năuntru era... gol!

...unui boxer care a întrecut măsura

Ştim că ai categorie,
Dar în ziua cea festivă
Ne-am convins că eşti «hîrtie»,
Şi-ncă d-aia... sugativă!

...unor atleţi prea încrezuţi

— Văd că vă ţineţi de petreceri
(Ieri, antrenorului, spuneam)
Dar voi v-aţi pregătit de-ntreceri?
Iar el răspunse sincer: «— Neam!»

...unui pretins turist

Amator de tot ce are
Splendid, ţara românească,
Lui îi place... «Dealu-Mare»
Şi... «Valea Călugărească».

Victor HÎLMU

FESTIVALUL FILMULUI SPORTIV

Recent a avut loc în orășelul Oberhausen, din Republica Federală a Germaniei, Festivalul Filmului Sportiv. La această... competiție cinematografică a fost prezent și profesorul Virgil Anastasescu, din partea Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport. Vă redăm discuția pe care am avut-o cu prof. Anastasescu, la întoarcerea sa de la Festival.

— Cîți participanți au fost la Festivalul Filmului Sportiv la care ați asistat?

— La această ediție a Festivalului cinematografiei sportive au luat parte producători din 32 de țări, care au prezentat 312 filme de scurt metraj, bineînțeles toate inspirate din sport.

— Care este tematica abordată cu precădere de filmul sportiv, așa cum a apărut la Festival?

— Scopul acestei manifestări artistice, devenită tradițională, este prezentarea evenimentului sportiv și popularizarea spiritului olimpic. În general, toți creatorii filmelor prezentate la Oberhausen au încercat, unii cu foarte mult succes, să scoată în evidență valoarea estetică și morală a întrecerii sportive. Marea lor majoritate s-au inspirat din viața marilor performeri sau a marilor echipe. Ca exemple în acest sens, amintesc două dintre filmele cele mai bune: «Natalia» (U.R.S.S.) și «Baschet» (S.U.A.). Primul film este un... medalion al gimnastei Natalia Kucinskaia, iar al doilea — un omagiu adus virtuozității sportive și spiritului de echipă. Pentru festivalul acesta, aparatele de filmat au [illegible] senzaționalul frumos în sport. Au [illegible] și filme cu caracter didactic, tehni[illegible] (ex: tehnica înotului, cu filmări sub [illegible]).

— Noi cu ce filme am participat la festival?

— Am avut cinci scurt metraje: «Dru[illegible] spre succes» (canotaj), «Mereu mai [illegible]» (turism, alpinism), «Campionatul [illegible]dial de lupte», «Lecția de gimnasti[illegible]» și «Lumea lor» (din lumea cailor de [illegible]ură). Ultimele două au fost cele mai [illegible]ciate, primind și mențiuni.

— Ce deosebire este între filmul sportiv [ro]mânesc și cele străine?

— În primul rînd, sursa de inspirație. Pe străini îi interesează numai sfera sportului de performanță. În al doilea rînd, modul de a trata tema aleasă. Străinii dezvoltă o singură idee, pe cînd noi vrem, într-un scurt metraj, să înghesuim cît mai multe.

— Ce v-a plăcut îndeosebi la Festival?

— Efortul tuturor creatorilor de film de a face nemuritoare marile figuri sportive ale țării lor și ale sportului în general, efortul de a scoate în evidență frumosul din sport, munca titanică pentru obținerea marilor performanțe.

În fotografiile de jos, patru secvențe din filmele sportive: 1. Canotaj 2. Box 3. Schi și 4. ...Vera Nikolici.

INSTANTANEU... FĂRĂ MEDALII

Luptătorii Constantin Bușoi, Gheorghe Berceanu și Ștefan Stîngu zîmbesc în fața obiectivului aparatului de fotografiat, pe aeroportul Băneasa. Un mucalit a spus: «Dacă nu-și puneau pălăriile mexicane, era greu să ghicești că s-au întors de la Olimpiadă». Un avocat i-a replicat: «Au totuși merite! S-au întors cu puncte care la totalul general pe discipline au atîrnat greu în balanță: luptele greco-romane și libere = 25 de puncte, primul loc în clasament. Să le primim, deci, zîmbetul!»

MAGNETUL IDOLULUI

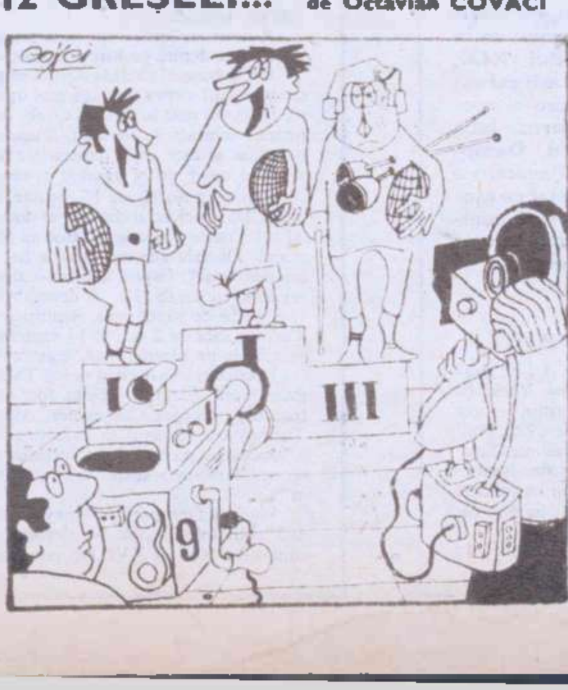
Cine i-ar putea număra pe toți suporterii marilor fotbaliști de genul Pele sau Eusebio? Nu ne îndoim, însă, că marea lor majoritate o formează tineretul. Cu toții am văzut numeroase fotografii în care cei doi ași erau înconjurați de micii vînători de autografe. Vă prezentăm acum o imagine care ne dovedește că suporterii lui Eusebio, în cazul de față, nu au... vîrstă. Chiar dacă ai trecut de prima tinerețe, magnetul «idolului» te atrage cu putere.

PORTARUL ZBURĂTOR

Fără îndoială, hocheiștii cehoslovaci nu mai au nevoie de recomandări speciale. De mai mulți ani ei au intrat în elita sportului cu pucul. Recent, reprezentativa de hochei a Cehoslovaciei a învins Suedia, la Stockholm, cu 2—1. Prezentînd fotografia alăturată, un fotoreporter suedez a dat următoarea explicație: «Da, cehoslovacii sînt de neînvins, deoarece au un portar, Vladimir Dzurilla, care... zboară!» Privind cu atenție imaginea, nu-l putem contrazice...

12 GREȘELI... de Octavian COVACI

S magazin

„ÎMI PLACE LUGBIUL"

Fără nici o discuţie, după meciul România — Franţa ne-am îndrăgostit cu toţii de rugbi. Şi, după cum se poate vedea, nu numai noi, cei mari. Pe gazonul stadionului 23 August, fotoreporterul nostru Paul Romoşan a descoperit o... vedetă care, după cîteva execuţii tehnice de genul celei din fotografie, a răspuns degajat la întrebările colegului nostru: «Mă cheamă Nuc... am tlei ani... îmi place ciocolata şi lugbiul...»

Şi poţi, oare, să nu-l crezi?

SOMBRERO-UL LUI TUDOREL

La înapoierea de la Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico, printre sutele de oameni veniţi să-i întîmpine pe sportivii noştri la aeroportul Băneasa era şi un omuleţ de doi ani şi ceva. Personalul de ordine i-a permis accesul pe pistă acestui omuleţ, imediat ce s-a prezentat: «Eu sînt Tudorel. Pe mămica o cheamă Maria Vicob. Şi Tudorel a primit cel dintîi cadou mexican: un sombrero, care-i venea ca turnat.

„glasul roţilor de tren..."

...aşa şi-a intitulat — plastic şi sugestiv — cartea care a apărut nu demult (după numele cunoscutului şlagăr al regretatului Ion Vasilescu), colegul nostru Ioan Chirilă.

Scrisă într-un stil viu, cartea **«Glasul roţilor de tren»**, *astfel intitulată, ar părea să fie destinată (în exclusivitate) numeroşilor simpatizanţi şi suporteri ai clubului feroviar, adică «galeriei» Rapidului. Dar nu este aşa.*

Lucrarea cuprinde, într-adevăr, în ansamblul ei, întinse pasaje luate din istoria vechiului team bucureştean. Însă, prin felul admirabil cum a meşteşugit-o autorul — presărînd, ici-colo şi cîte o ilustraţie a vremii, adevărat şi viabil document — ea reprezintă, indiscutabil, şi o autentică

„un balon rîdea în poartă"

Nici nu puteo să nu... rîdă dacă l-a «potrivit» Neagu Rădulescu! — mi-am spus văzîndu-i ultima carte. Şi cum mă număr printre cei care de mulţi ani îi savurează atît desenul cît şi proza, m-am lăsat cu plăcere prins în...cursa întinsă chiar din prima pagină.

Cine poate pleca de pe stadion cînd arbitrul a fluierat 11 metri!? Mai ales atunci cînd se pregăteşte să apere ll Dio, portarul fostului

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

XVIII

Am făcut cunoştinţă pînă acum cu lumea pugilistică antică, cu pionierii boxului modern, cu marii campioni ai ringului de la sfîrşitul secolului XIX, v-am prezentat aşii careului magic din secolul nostru: Jeffries, Burns, Jack Johnson, Willard, Dempsey şi Tunney. Povestirea noastră a continuat cu momente din cariera pugilistică a campionului american Gene Tunney.

de Petre HENŢ
şi Paul OCHIALBI

MADISON SQUARE GARDEN ÎŞI DESCHIDE PORŢILE

Gene Tunney începuse să devină un nume în boxul american. I s-au deschis porţile grandioasei arene Madison Square Garden din New York. Şi iată-l pe Tunney, rivalul lui Battling Levinski, în luptă pentru titlul vacant de campion al Statelor Unite la categoria semigrea. La 13 ianuarie 1922, cînd a avut loc meciul, 15 000 de spectatori au ocupat tribunele de la Madison Square Garden. Veniseră mai mult pentru Levinski, care avea un palmares impresionant. Luptase cu mai toţi semigreii şi greii cu renume, bătîndu-i pe cei mai mulţi dintre ei. Suferise doar două înfrîngeri, ambele prin K.O., în faţa lui Jack Dempsey şi a francezului Georges Carpentier.

Tunney, răsturnînd toate pronosticurile, l-a învins pe Levinski la puncte,

după 12 reprize infernale. Era acum campionul Statelor Unite la categoria semigrea.

Nu-i era dat, însă, lui Gene să păstreze mult timp titlul acesta. Doar peste cîteva luni, la 24 mai, Harry Greb îi administrează o bătaie cum n-a mai primit niciodată. La sfîrşitul celor 15 reprize cu Greb, Tunney era de nerecunoscut. O dublă fractură a nasului şi sîngele care-i curgea din ambele arcade larg deschise l-au făcut să creadă, în ultimele runduri, că boxează cu una sau chiar cu două fantome colorate. Numai voinţa şi ambiţia sa extraordinară l-au salvat de la K.O. În cabină Tunney s-a prăbuşit sleit de puteri. Managerilor săi le-au trebuit două ore pentru a-i reda forţele necesare să părăsească Madison Square Garden.

A doua zi, însă, după ce a primit bursa pentru meciul cu Greb, ambiţiosul Tunney a depus pe biroul comisiei de box cererea de revanşă.

De la această partidă au trecut cîteva luni, timp în care Tunney s-a refăcut şi a susţinut cîteva meciuri mai uşoare. Iată-l acum în seara zilei de 23 februarie 1923, din nou în faţa lui Greb, dornic să-şi recucerească titlul pierdut. După primul schimb de lovituri, Tunney a remarcat zîmbind că Harry are părul pomădat şi este chiar pudrat pe faţă. **«Crede, probabil, că va cîştiga tot atît de uşor ca şi rîndul trecut.»** — gîndi Gene.

Partida a durat tot 15 reprize, timp în care s-au schimbat lovituri de pomină. Dar nici unul dintre cei doi nu a căzut. Victoria la puncte a fost atribuită lui Tunney care îşi recucerea astfel titlul de campion al «semigreilor» americani. Decizia acestui meci a fost însă mult discutată. Victoria lui Tunney era contestată. Faptul acesta l-a determinat pe Gene să-i acorde, la rîndul său, revanşa lui Greb. La 10 decembrie 1923, Tunney cîştigă din nou, tot după 15 reprize de luptă grea. Ambiţiosul Harry îşi va mai încerca şansa în faţa lui Tunney încă de 2 ori: la 17 septembrie 1924 şi la 27 martie 1925. Aceste două partide le va pierde, însă, înainte de limită, ambele în rundul 10.

Printre marii învinşi ai lui Tunney în anul 1924 figurează şi doi boxeri de mare clasă: Erminio Spalla, fost campion al Europei, şi cel mai mare pugilist francez, Georges Carpentier. Meciul cu Carpentier a fost ultimul pe care Tunney l-a susţinut la categoria semigrea.

Înaintea memorabilei întîlniri cu Dempsey pentru campionatul lumii la «grea», Tunney a susţinut în 1925 cinci meciuri, cîştigînd patru înainte de limită.

Partida Dempsey-Tunney a fost programată pentru 23 septembrie 1926, la Philadelphia. Cum s-a desfăşurat această întîlnire formidabilă am aflat în capitolele XV şi XVI ale povestirii noastre.

parte din fresca fotbalului românesc de odinioară.

Profitînd de această scurtă prezentare, dorim confratelui și prietenului nostru succese și în alte viitoare acțiuni de acest gen. Fiindcă, se știe, Ioan Chirilă a mai îmbogățit literatura beletristică sportivă și cu alte lucrări. Iar acum, prin această apariție (datorată editurii C.N.E.F.S.) se îmbogățește un fond literar pînă nu cu prea mult timp în urmă lipsit aproape cu desăvîrșire de asemenea interesante lucrări.

— gh. r. —

Venus, iar din partea Ripensiei, temutul Dobay se îndreaptă spre balonul crescut parcă din punctul de pedeapsă. A înscris, n-a înscris?... A fost gol, n-a fost gol?... O afli abia în ultimele pagini ale cărții. Între timp, Neagu te ia la braț și te plimbă prin lumea fotbalului de ieri.

O parte din marii noștri maeștri ai balonului rotund, de pe vremea cînd Ripensia, Venusul și Rapidul își disputau întîietatea, trăiesc prin paginile lui Neagu Rădulescu o nouă perioadă de glorie. Alături de ei, Neagu îți arată, făcîndu-ți parcă cu ochiul, figuri de politicieni și aferiști veroși. De aceștia din urmă autorul rîde ironic, așa cum numai el știe s-o facă, molipsindu-ne și pe noi.

«Un balon rîdea în poartă» este cel de-al doilea roman cu temă sportivă cu care Neagu Rădulescu «cucerește» lumea tribunelor. Primul, «Napoleon fugea repede», se ocupa de pestrița lume a curselor de cai. Reeditarea lui ar sugera, poate, construirea unui hipodrom atît de mult dorit de bucureșteni.

Prin verva sa spumoasă, prin umorul fin, prin ironia adesea necruțătoare, ultima carte a lui Neagu Rădulescu este, fără îndoială, una dintre cele mai bune din beletristica noastră sportivă.

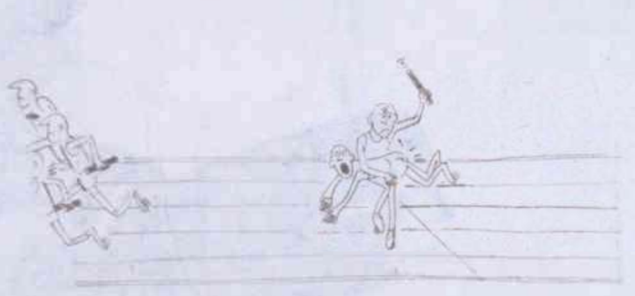
Petre HENȚ

UN DECAN AMBIȚIOS

Deși este decanul de vîrstă al trăpașilor finlandezi activi, calul Namjak (și mai ales «driverul» său) nu a renunțat la titlul de campion. Iată-l în centrul fotografiei, condus magistral, aruncîndu-se în lupta pentru victorie. «Bătrînul» Namjak și-a spulberat în linia dreaptă toți adversarii, cucerind în toamna acestui an, pentru a treia oară, titlul de cel mai bun trăpaș al Finlandei.

Fără cuvinte...

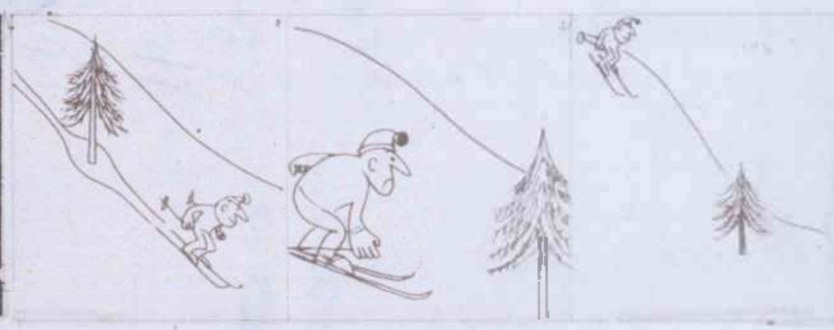

Desen de Octavian ANDRONIC

Desen de Victor CRIȘAN

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XVIII)

DEMPSEY CHALENGERUL LUI TUNNEY

Cunoscutul organizator american Tex Rickard nu putea fi convins în nici-un fel că Tunney, noul campion mondial, este un boxer mai bun decît Jack Dempsey. Bun prieten cu Jack, Rickard face totul pentru a grăbi meciul revanșă dintre Tunney și Dempsey. Iată-l pe activul organizator în vizită la Tunney, în primele zile ale anului 1927, la cîteva luni după ce acesta cucerise titlul.

— Gene, ai curaj să-ți pui titlul în joc în toamna aceasta?

— Cine este pretendentul? întreabă Tunney zîmbind.

— În orice caz, un om de rețetă...

— Dempsey?

— Poate el, poate altul — răspunse Rickard misterios.

— Dacă ai venit să-mi propui o treabă serioasă, te rog să-mi explici. Mi-au plăcut întotdeauna lucrurile clare — replică Gene.

— M-am gîndit la un turneu eliminatoriu al celor mai buni grei: Jimmy Maloney, Jack Sharkey și...

— Jack Dempsey — completă Tunney rîzînd.

— Exact! Dar și alții — întări Rickard. Ce ai de spus?

— O.K.! Dar știi condițiile. Vreau 50% din încasări.

— Poate mai lași...

— Poate, dar nu mult.

— Bine, Tunney. Să vii să semnăm contractul.

După semnarea contractului, Rickard a organizat turneul eliminatoriu în care Maloney, Sharkey și Dempsey erau marii favoriți.

Jack Sharkey îl învinge mai întîi pe Mike Mc Tigue prin oprire în rundul 12, apoi îl face K.O. în repriza a 5-a pe Jimmy Maloney, unul dintre pretendenții serioși la titlul de chalenger al campionului mondial.

Marea finală a turneului s-a disputat la 21 iulie 1927 la Yankee Stadium din New York: Sharkey — Dempsey.

Pentru a ajunge să lupte din nou cu Tunney, fostul campion mondial trebuia să-l învingă pe solidul Sharkey. Acesta era mai înalt și mai greu decît Dempsey. Sharkey avea 1,85 m și depășea 94 de kilograme. În ziua meciului, 80 000 de spectatori au luat cu asalt intrările lui Yankee Stadium. Așteptările lor nu au fost înșelate. Au văzut un meci cum numai Dempsey putea oferi. În primele șase reprize, puternicul Sharkey s-a luptat de la egal la egal cu fostul campion mondial. Dempsey a încasat numeroase lovituri, fără a se întrerupe însă din munca sa de distrugere lentă dar sigură a stomacului adversarului.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XVIII)

În rundul 7, încă o serie la corp și Sharkey are suflul tăiat. El coboară garda pentru a-și proteja stomacul. În clipa aceea Dempsey face să explodeze faimosul său croșeu de dreapta, scurt, sec. Sharkey este K.O.!

În felul acesta, Dempsey a obținut dreptul să ceară atît de mult-dorita revanșă cu Tunney. Data întîlnirii a fost fixată pentru 22 septembrie 1927, la Chicago. Deci, la un an fără o zi de cînd Tunney era campion mondial, iar Dempsey se pregătea pentru recucerirea titlului.

AL CAPONE PARIAZĂ *50 000* DE DOLARI PE DEMPSEY!

Vestea revanșei Dempsey-Tunney s-a răspîndit cu iuțeală în întreaga lume. Adulmecînd o afacere grasă, bookmakerii din toată America s-au îndreptat spre Chicago. Lumea boxului era cuprinsă de febra pariurilor...

Zvonurile cele mai ciudate se nășteau peste noapte, punîndu-i în derută atît pe pariori cît și pe bookmakeri. Toate aceste zvonuri erau în favoarea lui Dempsey. Se spunea, de pildă, că Jack s-ar fi lăsat învins în primul meci cu Tunney, în joc fiind atunci o fabuloasă sumă de bani. Alții susțineau că Dempsey va cîștiga meciul revanșă deoarece «așa vrea Al Capone», care a pariat pe Jack 50 000 de dolari. Forța faimosului gangster american în culisele boxului profesionist era recunoscută. Se pregătea oare o excrocherie? Nimeni nu mai știa ce să creadă. Unii susțineau că Dempsey va pierde de bună voie, alții că Tunney fusese cumpărat.

Toate aceste zvonuri au ajuns pînă la New York, în tabăra de antrenament a lui Tunney. Prietenii acestuia veneau și-l sîcîiau cu întrebări: «Gene, se spune că vei ceda prin K.O. în repriza a 5-a. Noi nu credem, dar vrem să știm dacă ești în formă», «Tunney, ce este adevărat și ce este minciună în zvonurile care vin de la Chicago?», «Gene, crezi tu că Dempsey s-a lăsat învins la Philadelphia?»...

Și timpul trecea încet, iar nervii campionului se încordau la maximum.

Într-o zi, la unul dintre antrenamente, Tunney a suferit un accident grav. Boxa cu unul dintre *sparring-parteneri*. La un moment dat, capul omului său de antrenament îl izbi puternic în tîmplă. Lovitura l-a ametit și nu a mai putut esciva un croșeu care i-a fulgerat bărbia. A rămas în picioare, dar toate lucrurile din jurul său s-au întors, parcă, cu capul în jos. A continuat să boxeze și a reușit chiar să-și facă K.O. adversarul. Acesta a fost coborît din ring și un altul i-a luat locul. Au mai urmat trei reprize de care, însă Tunney nu și-a mai amintit niciodată...

(Va urma)

SPORT
LEI 2,50